PG 5038
.T9 C47

THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

Česká Thalia.

Sbjrka

her diwadelnjch,

půwodnjch i přeložených,

uspořádána

od

Josefa Kajetana Tyla.

Swazek druhý.

Obsahuge :

Čestmjr.

W Praze.

W knjžecj arcibiskupské knihtiskárně w Seminarium.

1838.

ČESTMJR.

Dramatická báseň we 2 odděleních

od

Josefa Kajetana Tyla.

(Poprwé prowozowán na král. stawowském diwadle Pražském dne 3. Kwětna 1835.)

W Praze, 1838.

W knjžecj arcibiskupské knihtiskárně, řjzenjm a nákladem

W. Špinky.

PG 5038
.T9 C47

6
Copy___

288714
4 My 70

Čestmjr.

Dramatická báseň we dwau oddělenjch

od

Josefa Kaj. Tyla.

Blahorozenému Pánu,

Panu

Janu Nep. Štěpánkowi,

her českých na král. stawowském diwadle w Praze Řediteli, pro wýtečné zásluhy welkau zlatau medalij obdařenému, Nowin Pražských toho času Redaktoru, w sirotčjm domě u sw. Jana Křestitele gakož i nad ústawem pro hluchoněmé a we školce na Hrádku Dozorci, národnjho museum skutečnému Členu, pokladnice museynj k wydáwánj knih českých Spoluzakladateli, společnosti k zwelebenj kostelnj hudby wedaucjmu Audu, čestnému Měšťanu Pražskému a wůbec muži po wlasti na slowo wzatému

o b ě t u g e

na důkaz

upřjmné úcty swé a zwláštnj šetrnosti

srdečně oddaný

spisowatel.

Oddělenj prwnj.

S l á w a a l á s k a.

Předehra w gednom gednánj.

O s o b y.

Wogmjr, wládyka z knjžectwj pražského.

Častawa, dcera geho.

Čestmjr, pastýř na dědinách Wogmjrowých.

Klen, pěstaun geho, rolnjk.

Sytek, rolnjk.

Radowan, národnj zpěwec.

Rolnjci, pastýřowé a djwky wenkowské.

Čeleď Wogmjrowa.

Weliká lučina — kolem husté křowj. Na zad widěti za rozmanitým stromowjm Wogmjrůw týn. Rolnjci a pastýřowé s djwkami obweselugj se na trávnjku národnjmi tanci, při čemž pjšťaly, trauby a harfy se ozýwagj.

Wýstup prwnj.

Klen *w předu mezi mládežj.*

Klen.

Hopsa, hoši — hezky do kola!
Tanec-to ge praud, genž oplakuge
Z přjkrých břehů žiwota, čjm péče,
Bolest, hněw a nehoda ge zaplawj!

Sytek.

Ay, nás třeba nenj pobjzeti
K skokům, otče! — Pot se lege z čela,
Rozkoš praudj do srdcj, a nohy
Dosawáde stesk si neweda u.

Klen.

Tak se, hochu, slušj! — Každým skokem
Padá hrstka po hrstce nám z ramen
Břemena, co darem Zloboh klade
Na popražj člowěka.

Sytek.

Ty gsi gistě w každém kole stáwal,
Dokud wěkem sněhu nenapadlo
Na hlawu!

Klen.

To Láda wj! Gá děcké

Škorně w tanci rozemlel a swatbu
Smluwil při tanci, i kolem hrobu
Tančil gsem; — a přigdu-li tam gednau
W gasný krag, a Swětowid se zeptá:
„Klene, co bys rád měl za odměnu,
Že gsi zlopowěstným neslaul na zemi ?“
Ayta — zwolám — přeg mi tance, tanečku!

Mládež.

Dobře otče! — Tance, tanečku!

Wýstup druhý.

Čestmjr *w hlubokých myšlénkách w zadu se wyskytne.*

Klen.

I ký šotek! — Negde-liž tam Čestmjr?

Sytek.

S hlawau swěšenau? — Ba, tak se dlauhý
Čas už plaužjwá; i dnes, an celá
Dědina twář gasně rozesmála,
On sám gediný swau w smutek obléká.
Gděm a cestu do kola mu okažme!

Klen.

Nechte, ať se sám doň rozhaupá!
Nesmj člowěk do plesu se nutit;
Zoškliwjť se snadno dary wnucené.
Gděte sami k tanci — s Čestmjrem si
Gá tu po otcowsku howor zawedu;
Zdařj-li se, do kola geg přiwedu.

(Se *Sytkem* a ostatnj *mládežj* do zadu zagde, kdežto se wšickni k tanečnjkům připogj.)

Čestmjr

(s wolným krokem až ke předu dostaupiw, z myšlének se protrhne).

Blbý obyčegi — — zlostnj bohowé,

Kam gste kroky moge zawedli, bych
Pohlednutjm na ledowé, shnilé
Duše — w prachu swém se kochagjcj —
Nowým želem zahořel, že gá gen
Sám zde kráčjm, tauhu nesa w prsau! —
Ó to šťastné, pochwálené plémě
Člowěčj, genž w děckém skoku blaho
Swoge nalezá, a wšecku sjlu
Obracuge za wřeskotem pjšťal!
Pryč — pryč odtud! — Tady uchu twému
Nestrogj se pokwasy, a djwčj
Smjch se přjčj mužným bolestem.

(Odcházj.)

KLEN

(ze zadu se wracj).

Čestmjre, můg hochu!

ČESTMJR

(zastawj se — a *Klenowi* okolo krku padne).

Otče — Klene
Můg!

KLEN.

Dey hlawu wzhůru! Napni týlo! —
Hochu, pro Peruna, co ta mračna
Po ginošské twáři?

ČESTMJR.

Mračna?

KLEN.

Mračna? —
Gasný blesk! — a kdybych zazpjwat měl
O trudu, gen na tebe se podjwám.
Styď se, hochu! — Slyšjš? — Mladá twář buď
Wěčně gasnau oblohau, a wždycky
Na nj swjtey slunce radosti!
Podjwey se, tam gsau také hoši,

Nemagj co pátá částka twého
Stáda pošlape, a předce smjch gen
Na twáři gim zkwjtá!

ČESTMJR.

Na mém čele zrage wážnost. Smjch i
Trud ge bohů dar — a stegných darů
Neodměřj ruka bohůw člowěkům!
Weseljmť se gá swým způsobem.

KLEN.

Gsi wšak pastýř, a ten má se tancem
Weselit a zpěwem.

ČESTMJR.

Nechci gá se
Weseliti s pastýři, a z mysli,
Z duše wyrwati chci wědomj, že
Den co den se wleku s holj pastýřskau.

KLEN.

Co že prawjš?

ČESTMJR.

Koni, psu — té blbé
Nerozumné zwěři lage člowěk,
Méně-li se nežli giná službau
Zapotj — a předc ni pes, ni kůň to
Nemá poznánj, že k wětšj službě
Stanowen! A člowěk mage w mozku
Bohů swětlo, w srdci bohů plamen,
Samochtě by w temnotách se plazil?
Samochtě by hlas, co k gasnostem ho
Zůwe, na hanebné zaklel mlčenj?
Pryč mi s holj pastýřskau — gá nechci
Déle podle brawu sedati, a
Ucho napágeti brekem beránků!

KLEN.

Ay, ty pýcho!

ČESTMJR.

Takéť pýcha bohů
Dar, a w mé-li srdce gegj žhawý
Osten wetknut, nesmjm bodu geho
Zpečowati se, an sice dwogj
Bolest srdce tauhy plné roztrhá.
Gakož orla, sotwa opeřence,
Horkau krwj k oblakům to táhne;
Gakož potok z hornatého wěnce
K řece spěchá, až i w moře sáhne:
Takž i mne to, duši garem wraucj,
Z lučin známých wede w cizj krage,
Kdežto duch, co we snu, w záři stkwaucj
S čarokrásným obrazem si hrage.
Zhyne pastýř, giné zkwetau časy;
Žigjť bozj — w srdci mém gich hlasy!

Wýstup třetj.

RADOWAN *s harfau.* SYTEK *s mnohými běžj mu w austrety.*

SYTEK.

Wjtey, Radowane! — Wjtey, zpěwče
Bohomilý! — Bez tebeť by wěru
Postonáwal ples!

LID.

Ay wjtey nám!

RADOWAN.

Požehnánj bohů dobrých s pěwcem
Přicházj, a radost okřidluge
Srdce lidská chwěnjm zwučných strun.
Nebylať — co gasný Neklan, w úctě
Mage otců zwyky, Přemyslowo
Raucho wložil sobě na bedra — tak

Gasná blahost po dědinách, gakau
Dnes nám dobrý Wognjr ustrogil, chtě
Oslawiti dcery garo šestnácté.
Bohowé mu žehneyte! —

LID.

Žehneyte mu!

RADOWAN.

Ke ctí pak mu, zdárnému to synu
Otců zdárných, zazpjwáno budiž
O praotci, o statečném Biwogi.

(*Lid* geg obklopj, on zpjwage pjseň hránjm na harfu prowázj.)

„Co wpraudilo w Biwoge sjlu,
Že mužně s diwau šelmau se bil?
Láska a bog!
Pewně ljpa w bauři stane,
Pyšně ljbá nebes twáři;
Bogem w reku sjla zplane,
K gasné zplane gména záři.

Co rozžalo w Biwogi tauhu,
Že wraucně o kněžny přjzeň dbal?
Láska a bog!
Garnjm dechem pnau se kwěty,
Wanot wětrů s kwěty hrage;
Dechem lásky wstanau swěty,
Wstanau krásné, blahé krage.

Co wěnčilo Biwoge slávau,
Že po wěk to gméno w pjsněch znj?
Láska a bog!
Switnau hwězdy w temnau stezku,
Dwogjm swětlem w swěta pásky!
Růže zkwetau z gegjch lesku,
Wěčné wěnce z boge — z lásky.“

LID

(In radostného wděku *Radowana* obklopj a do zadu geg uwádj, kdež on posléze mezi množstwjm zmizj).

ČESTMJR

(an byl s horliwostj pjseň poslauchal).

Slyšels otče ? Bog a láska! To ten
Plamen, kterýž mdlobu zžjrá z duše
Lidské; to ta hwězda, kteráž muže
Wede k oslawě! Ó, rozuměl gsem
Tobě, zpěwče bohumilý — a wšak
Běda! že gsem rozuměl!

KLEN.

Cože prawjš — ?

(srdečně)

Synu, nezmnožug mi
Wrásky na čele a w srdci hořkosti!
Lásky se ti chce ? — I heysa! obrať
Se, a pohoď okem mezi matek
Našich mazánky, a z neykrásněgšjch
Paupátek se wěnec kolem tebe
Otočj.

ČESTMJR.

Ó hlawo maudrá, gežto
Kwjtj sypeš na cestu, ač pautnjk
Zraku neobracj k djtkám stinných
Auwalů!

(Sobě sám — w blahém sněnj.)

Gi gedinau — tu krásnau —
Na wýslunj wzešlau kwětinu mi,
Bozi, deyte uschowati w ňádrech,
Aby temná dnů mých zgasnila se
Paut, a gistý stkwěl se před očima cjl!

KLEN.

Co? I aby Lel a Polel na tě
Zanewřeli! — Tedy zahradnjkem
Gsi gìž předc — a gedné genom kwětiny?
W bohy wěřjm! — to ge za dlauhý čas
Prwnj slowo maudré.

ČESTMJR

(gako prwé).

Smj-liž ale pastýř k tobě ruku
Wztáhnauti — to holi genom a ne
Meči zwyklau bohatyrskému?

KLEN.

Proč gsi ale dřjw už nezawrkal?
Máš snad strachy, holaubku můg, že ti
Holka nos ukausne, když gj řekneš:
Mám tě rád; a nebo: Pogď sem, dey mi
Hubičku? — Hahá! To gá ge lépe znám!
Která ge to? Powěz! — Sám k nj přigdu!

ČESTMJR

(*Klenowi* ruku tiskna).

Ó, proč gsi mne powěstmi a zpěwem
O hrdinách gen a slawných činech
Napágel, kbyž děcko nerozumné,
Wšewědiwé, po zábawě žjznilo!
Proč gsi we prach nezašlápnul giskru —
A to hádě w prsau neumořil,
Dokud w plápol, w hada nezrostly!?
Šťastným byl bych nynj; blbým klukem
Zůstaw, nebloudil bych gako we snách
Žiwotem a spokogil se we tmách!

KLEN

(ruce nad njm sepne).

Čestmjre! — Gá mluwjm o holce a
Na hody se těšjm —

Č e s t m j r.

Ano, těš se,

Hlawo stará —

K l e n.

Ty wšak žalozpěwy

Počjnáš !

Č e s t m j r.

Ó gá bych weselé pěl
Pjsně — kdyby o mně také zawzněly !
Žiget Sámo, Biwog, Horimjr — a
Reků giných gména w ústech lidských
Zněgj —
Tak se dey mé sjle rozwinauti,
A můg duch se plesem zplamenj ;
Tauha we skutek se proměnj —
W slawný skutek — cjl mé zemské pauti !
A pak směle k nj, k té hwězdě spasné,
Aby ze tmy wzešly doby gasné,
Aby ruka po pokladě sáhla,
Po němž duše mnohé časy práhla !

Wýstup čtwrtý.

W o g m j r, Č a s t a w a, č e l e ď.

L i d.

Zdráw buď Wogmjr ! Zdráwa Častawa !

Č e s t m j r.

Častawa? — Ta doba po druhé se
Newrátj ! — Dost dlauho w srdci dusjm
Plápol ; nechť se nynj wyhrne a
Na popel mne ztráwj, aneb
Oblahoslawj ! — Ty, Ládo sladká,
Přispěg na pomoc !

(Spěchá do zadu, kdežto *Častawa* s *djwkami* se objrá.)

Nebesa tě, dçero Wogmjrowa,

Neystkwělegšjm obestřete bleskem!
W prachu Čestmjr před twau milostj, a
Na ústech mu prosba. Poslyš geho
Wolánj!

ČASTAWA.

Co twoge prosba, pastýři?

ČESTMJR.

Dey, bych s tebau, panj, slowo tagné
Promluwiti směl — swé blaho, žiwot
Na něm zakládám!

ČASTAWA

(kráčj ku předu).

Gen w slowech gasných
Powěz, o čem posud howor wedeš
Temný.

ČESTMJR

(za nj w zápětj).

Častawo! ted' na okamžjk
Sestup s rodu swého wysosti, a
Zapomeň, že slowa pastýřowa
Bigj w ucho twé; gen muže we mně
Patři — odhodlaného i mužné djlo
Podstaupiti — odwážiti se, seč
Býti může sjla lidská!

ČASTAWA.

Sjlu
Milugi, a chwáljm odwážliwost
Mužowu; toť geho cena neywyššj.

ČESTMJR.

A čjm prudčegi se střela geho
Pne, čjm wýše postawil si cjl: tjm
Prudčeg také milosti twé kořen
Wyrážj? — Ó řekni: wyrážj! — a
Blaho w žjlách mých se rozpraudj!

Po neywyššjm, co gsem poznal w bágce
Kdy a w žiwotě, se roztaužil můg
Duch. — Gá tebe milugi!

ČASTAWA.

Co prawjš?

ČESTMJR.

Nezatemňug ljce mrakem hněwu —
Bauře ge to zkázy plodná, gežto
Zwrátit hrozj naděge mé chrám!
Rozwážil gsem dobře, nežli ze rtů
Slowa sklauzla w duši twau co šjpy
Wbodnutá. Giž wen se poženu, w ten
Žiwot mnohotwárný, gména swého
Dobyt oslawu. Geť we mně wjra,
Že se činem k rekům oslawenýın
Wznesu, Častawa-li podá slowa
Naděgného, že mi láska gegj
Bude sláwy odměnau! — Ó promluw
Slowo milosti!

ČASTAWA.

Dnešku k zásluhám to připočti, že
Gsem tě posud tiše wyslechla.
Pomaten gsi dnešnjm weseljm, a
Medowinus okusil. Gdi, obrať
Zraky k děwám rolnickým — dnes winu
Prominu.

(Odcházj.)

ČESTMJR.

Stůg, Častawo!

ČASTAWA.

Ty w slowa
Geště smělegšj se paustjš?

ČESTMJR.

Paustjm —

Neboť doba padla nad žiwotem
Rozhodugjcj!
Sám tu stogjm w swětě lidnatém — i
Nemohl gsem před njm zotwjrati
Ňadra, aby zhljdnul autrpně, co
Psáno w srdce hlubinách — gáť sobě
Sám byl wěčnau pohádkau! Tu tebe,
Panj, Praha stkwostná kragům slala,
Tebe spatřjm — citů rog
Náhle zkončj diwý bog,
Swětlost duši we tmách kleslau gała!
K tobě, panj, nesau se mé sjly,
W tobě tauha má se spoguge;
Pomoz mládci k žádanému cjli,
Ať geg sláwa s láskau wěncuge!
Nesmj doba marně uplynauti,
Nelze déle we tmách blaudit — stůg, a
Byť bys nad žiwotem pronesla mi
Saud!

ČASTAWA.

To snadno se ti hodj! Napal
Ty gsi střelu k wýši záwratné, že
Luk se w rukau přelomj a střelce
Ranj drzjho!

ČESTMJR.

Ach, Častawo!

ČASTAWA.

Smělý, odwážliwý pomatenče!
Synu z pluhu! — Tak-li tebe, sluhu,
Wycwičili w úctě mjti pána
Swého dceru? Oslepniž, an drzjm
Okem k gasnosti se dereš slunečnj!
Postarám se, abys w temnu zůstal,
W njzké rodu swého brloze!

(Rychlým krokem na zad se obrátj, kdežto zatjm *Wogmjr* s *če-*
ledj swau mezi *rolnjky* se bawil.)

Otče!

WOGMJR.

Co bys rádo, zlaté djtě?

(Gde gj wstřjc; *rolnjci* a *čeleď* za njm, a u předu se půlkolem
rozstaupj.)

ČASTAWA.

W černé raucho obléká se dnešek;
Dceři twé tu hrozj hana!

WOGMJR.

Častawo!

ČASTAWA.

Ano, tak tu práwě také slowem
Hanobjcjm, w horkých we snách, ústa
Zwolala, ta nehodná! — Leč to twé
Mjrnosti, té slabé mysli, zralým
Owocem gest, že se w neważnosti
Dům twůg potácj, a na mne, dceru
Wládykowu, ruce z prachu sáhagj.

WOGMJR.

Co se stalo? Duše twoge baufj!

ČASTAWA.

Baufj — neboť rtowé opáčiti
Magj rodu swého pohaněnj!
Sluha — robě z lože rolnického
Ke mně láskau zahořelo; — Čestmjr
O milost mau dbá!

WOGMJR.

Ten pastýř! ?

LID.

Blázen!

ČESTMJR.

K otci Wogmjru se utjkám a

K wládykowi, aby mezi dceru
Swau a pastuchowu slepau wášeň
Meznjk wytknul, k nezwrácenj holj
Pastýřskau!

WOGMJR.

To ať se stane — hned!
Láska gesti mostem nad prohlubnj
Mezi mau a sprostau kolébkau, i
S gistotau se po něm k srdci mému
Kráčj. A wšak nesmjm lhostegně se
Djwati, an zdola ruka smělá,
K wýši mé se wypjnagjc, pána
Hrozj strhnauti. — Můg poslyš rozkaz,
Pastýři! Než k wečeru si slunce
Za horami ustele, ať noha
Twá giž na dědinách nestogj, kde
Káže Wogmjr! W cizinách se nauč
Milkowati s dcerau rolnickau, an
Domácj se tobě nechutj! —

(Obrátj se, aby odešel, a *Častawu* za ruku pogme.)

KLEN.

Pane, zastaw! — Čestmjre, ach, omluw se!

WOGMJR.

Ostatnj si hleďte swého weselj.

KLEN.

Pane — wládyko! ach, odwoley swůg
Přjsný saud!

WOGMJR.

Můg saud gest pewný; wáha
Geho sprawedliwě wážj!

KLEN.

Synu, rozwaž ústa! — Hněw twůg, pane,
Řeč mu zadrh', sice by giž u twých
Nohau klečel! (Klekne sám.)

Odpusť prowiněnj!
Mladá, nerozumná krew — ta snadně
Překypj; gá sám se z winy znám, že
Nedobře gsem hocha strážil — tresci
Mne a gonákowi promiň. K mnohým
Službám půgčili mne tobě bohowé —
Nech ge býti odplaceny gednjm,
Lehkým skutkem: Čestmjru dey milost!

WOGMJR.

Wzchop se, starče!

KLEN.

Častawo! ty gádro
Našich modliteb — zkroť mysl hněwnau;
Wyřkni, panj, slowo milosti! Geť
Dáwný čas už nemocen můg Čestmjr,
W diwých we snách diwé zhljdá obrazy;
Celá dědina to doswědčj — ó
Hleď, gak wšickni kýwagj a prosj! Mne
Žiwu nelze býti bez hocha! Dey
Smilowánj lebce šedesáti
Zašlých zim, a nechtěg také wlasy
Šedé wyhnat w cizj déšť a wjtr.

ČASTAWA

(lhostegně).

Promiň, otče! Pomysljme, že tu
Člowěk blaudil mezi sbory w plesu
Tonaucjmi, gehož mysl drzau,
Gakž nás kněžj učj, mocnj bozi
Trestáwagj šjlenstwjm.

(S *djwkami* na zad se wracj.)

ČESTMJR

(kterýž tu byl bez pohnutj, w tuhém bolestném bogi stál).

Ó sypte —

Sypte šjpy plápolawé, Ládo
Mstitelná i krutý Ládoni, by
S čelem, s twářj znamenanau ginoch
Swětem blaudil wyhnaný, že z prachu
Powznesti se chtěla duše k gasnostem!

W OGMJR.

K hněwu newložili bozi srdce
W prsa má, i wážjm sobě prosby,
Klene můg, kdy z mezj slušných wen se
K nemožnostem newine.
Obgjmey se tedy geště déle
S hochem swým, dey ale přjště pozor
Na holuba wrkawého; nynj
Perautka mu ostřjhey, a hleď, by
Znowu nezablaudil w cizj hág!

(Wšickni do zadu se wracegj, kdež nowé tance počnau.)

KLEN

(hbitě se wzchopj a radostně k *Čestmjru* se přiwine).

Čestmjre, můg hochu!

ČESTMJR.

Děkugi ti,
Klene můg, tys k nowým djkům srdce
Moge zpautal přjmluwau.

KLEN.

Co, k djkům!
O swé blaho měl gsem péči! — K djkům!
To tak studeno ti kape ze rtů
Gako rosa na podzim, a gá diw
Blahem nepláči, že spolu opět
Budem zpjwáwat.

ČESTMJR.

Ba nebudem! Ty
Zpjwey, gak ti dáwnoletý welj
Zwyk, ta mysl čistá, wěčný pramen,

Z něhož tokem hogným praudj weselost;
Gá swau bolest w hlaubi duše, w krwi
Srdce swého utopjm a wěčně
Budu mlčeti!

KLEN.

Škádlj tě dnes Černoboh? — Co gest ti?

ČESTMJR.

Co mi gest? Ó, tebe bozi těžce
Strestali, že sluch i zrak ti slábne!
Úcta mi gest w kragjch domácjch, a
Milost nedostjhlá s bjdným šjlencem —
Ta mi gest! — Ó bozi, bozi! Gak znj
Slowo, gjmž bych kragům o swé tauze
Wěštil? — k gakým činům chystati mám
Chtiwé páže, aby hrdý ausměch
Nedal odpowěd'?

KLEN.

Ty budeš pásti
Tiché stádo — milowati holku
Z klidné chyše, to twůg čin, twůg staw, kde
Střecha wysoká se na hlawu ti
Nezkácj, a pochwala ti zawznj
Ze rtů hodných rolnjků a weských
Děwčat. Aby šotek do toho!
Proto-li gsem na rukau tě nose
Pjsně zpjwal weselé, bych z huby
Odrostlého nynj pláč gen poslauchal?

ČESTMJR.

Tedy také tobě skrýti měl gsem
Wřelý srdce stesk? I ty gsi tužbě
Neporozuměl? — Tys gediný, co
Žely moge slyšjš; dosawád gsem
W duše hlaubi před swětem ge skrýwal —

Tobě hoře gewjm; ty gsi hocha
Bez rodičů, bez domowa, gako
Otec pěstowal — mé srdce twým gest
Na wěky! Tys blažený mi w chyši
Hodlal žiwot ustlati, leč wůle
Bohů ginák určila, i ginde
Wykázala domow můg. Nech gjti
Čestmjra!

KLEN.

Gjti? — z domowa? Kdes posud milé
Činil Bohům oběti? — Ó nech té
Strastné myšlénky!
Na palauku domow twůg, gsi k tomu
Narozen, a musjť růsti holj
Pastýřských, tak gako železa se
Rodj k mečům wládických; i protož
Maudře kladau bozi lidské plémě
Do kolébek rozličných, a gedněm
Cestau wysokau, těm druhým njzkau
Putowati kážj.
Newybjhey z wykázané kolege, ať
Záwrat s wyšin nezwyklých tě w propast
Newrhne, kde zahynutj čjhá
Na oběť.

ČESTMJR.

Tau starostj se netrap!
Pewně postawjm se u wysosti,
Záwratu se nehrozjm; leč dole
Tljti hrozj můg se duch.

KLEN.

A mne bys,
Hochu, otce swého, starý daubec
Dole w šjrém poli zůstawil, by
Neměl, nač by kmeny rozpnul sesláblé?

Čestmjr.

K wýši tebe powznesu, a w nowém
Wýslunj twůg umrtwělý žiwot
Omladjm.

Klen.

Ó mne nech w stjnu státi,
Kde se dnů mých wěnec usrownal.
Tam chci státi, dokud smrtj dechem
Hlawa neklesne; chci ale s tebau
Státi, mého stářj podporau.

Čestmjr.

Ty tu pewně postogjš i bezemne!
Kolem tebe po sadech ti pučj
Plno srdcj saucitných; leč gá si
Teprw musjm půdu wyhledati,
Kdebych kořen budaucjho wěku
Zaklonil, by sesjlil; neb k té twé
Staré wjře o stawu a činech
Přiswědčiti nemůž duše mladá,
Nemá-li se báti, že gsau bozi
Člowěka i zwjře postawili
K stupni stegné wýsosti. — Nech gjti
Čestmjra!

Klen.

A kam?

Čestmjr.

Kde bog a láska
Pokyne! Gáť do hry nesázjm, mně
Wšude zkwete gistota — buď wěnec
K wjtězstwj, buď do rakwe — wždy wýhra
Proti aušklebkům, těm užjragjcjm,
Proti leniwosti smrduté, genž
Na mne tady čjhá w lučinách.
Dey mi, otče, požehnánj na cestu!

Klen.

Ach, můg synu — Čestmjre!

Čestmjr.

Požehney mě otče — radostně se
Opět spatřjme!

Klen

(s pláčem ruce mu na hlawu skládage k nebesům pohlédá).

Snad tamto! — Perun
Tebe prowázeg — a moge láska!

(Mezi tjm byli giž wzadu nowé tance začali, při nichž ale hudba genom gemně znj.)

Čestmjr

(rychle se wzchopj).

Nynj wen — wen, kde se čestně slaužj,
Kde se pro sláwu a lásku boguge!
Po tom plesu duše dáwno taužj,
W něm si žiwot — w něm si blaho slibuge!
Wy pak, nebesa, se usmjweyte,
W bogi, w lásce gasných dnů mi deyte!

(Odbjhá.)

Klen

(ruce po něm rozpjnage).

Čestmjre!

Čestmjr

(se wrátj a k srdci geg přiwine).

Otče můg!

(Odkwapj.)

Klen

(twáře rukama si zakrýwá. — Hudba se žiwěgi a hlučněgi ozýwati počne.)

Oddělenj druhé.

Praha w bogi se Žatcem.

We čtweru gednánj.

Osoby.

NEKLAN, knjže Pražské.
WLASTISLAW, knjže kragů Žateckých.
SLAWOŠ, geho wychowanec.
WOGMJR, wládyka z knjžectwj Pražského.
ČASTAWA, dcera geho.
ČESTMJR.
KRUWOG, wládyka w knjžectwj Kauřjmském.
LIBĚNA, dcera geho.
LUDĚK, pán z čeledi Wlastislawowy.
BOHUŠE, wěštkyně ze Šárky.
RADOWAN, zpěwec národnj.
STOBOR, posel Kruwogůw.
KLEN, } rolnjci.
SYTEK, }
Lopotowé a čeleď Neklanowa i Wlastislawowa.
Pražané. Oděnci Kruwogowi.
Branný lid Pražský a Žatecký.

Děg a 6 let pozděgi.

Gednánj prwnj.

Weliká sjň na hradě Žateckém. An se opona wyhrnuge, slyšeti za gewištěm weselý hlahol trub a bubnů.

Wýstup prwnj.

ČESTMJR *u okna w myšlénkách pohřjzen.* PÁNOWÉ *u stolu — mezi nimi* LUDĚK *a* SLAWOŠ. *Na stole čjše.*

SLAWOŠ.

Opět stogj w myšlénkách, a gakby
We skle hledal skryté, přeweliké
Tagemstwj, ty zraky w okno upjrá.

LUDĚK

(kožený mage okolo sebe pas, a na něm upewněný řemen, kdežto swau čjši zawěšenau nosj, když nepige).

Snjlek gest a němý promrzelec!
Když k nám přišel — sprostý pasák přigal
Službu mezi pacholky — měl slowa
Gadrná; a čin i maudrá rada
Byly po ruce, an skočmo staupal
K Wlaslawowě milosti; než teď? — I
Aby Černobeyl se neuškljbal! —
Čestmjre ! !

SLAWOŠ.

Nech, newytrhug ducha

Geho, an se s welkým aumyslem snad
Potýká.

LUDĚK.

On ale nemá se teď
Potýkat — to učinil giž u bitwě
Se Sasjky. Nynj na to pigeme!
Musj také pjti! — Pane Čmjre!

(S těžkau poněkud hlawau se wzchopj, w ruce nesa čjše.)

SLAWOŠ

(k *Čestmjru* přikročiw).

Přjteli, můg Čestmjre! — Kdes opět
Myšlénkami wzdálen od přátel? Dnes
Tobě ke cti slawj otec hody;
Kolem radost nad pobitjm Sasů,
Gichžto hluky lehly mečem twým co
Zralá stébla ostrau kosau ženců —
Kolem plesánj a žiwé žerty:
Na twé genom twáři poletuge
Smutek mlhawý.

ČESTMJR.

Nech gen, mlha splyne, gasný bude
Zářiti zas den.

LUDĚK

(až k němu se dostaw).

To bych ti také
Radil, pane Čmjre! — Wida reka!
Hlawu wěšj gako swadlá tykew.
Pálj slunko? Zaljwey — tu máš! — Hle
Plná baňka medowiny, sladké
Gako djwčj ústa. Pj!

(Wnutj mu nádobu do ruky.)

Nu pj — a
Nedělcy mi wýtočky! Gen geště —

Tak! Nu, gá si na tebe smjm hauknaut —
Či že ne? Můg waus ge delšj, nežli
Twůg! — Buď zdráw a wesel, pane Čmjre!

(Dopjgj.)

(Wenku opět zawznj hlahol trub a bubnů — i slyšeti, an se wolá: Zdráw buď Wlastislaw!)

Wýstup druhý.

WLASTISLAW *a* družina *geho*. PŘEDEŠLJ.

WLASTISLAW

(giž mezi wchodem).

Zotwjreyte brány srdcj swých; a
Weselj ať stany swé w nich rozbige.
Zachowey tě Perun, Čmjre můg — ty
Statný Sasobigce! — Plnau čjši!
Wlastislaw gi na zdar swého spásy
Wypige!

SLAWOŠ

(mu čjši podá).

ČESTMJR

(giné se chopiw).

A takž ať na wěky twé
Gméno welebjno, slawný Wlaslawe!

(Oba pigj.)

LUDĚK.

Tak wás widět oba welikány —
Rozkošj mi srdce žebry prorážj.

WLASTISLAW.

Blázne wausatý! Nic lepšjho ti
Neprorazj žebry železné?
W ljté bitwě setkánj dwau reků —
Ten ti pohled srdce gako nebes

Blesky zapálj! — A tak gsem tebe
Spatřil, Čestmjre, an zradná o mne
Morana se pokaušela w bogi
Se Sasem; tys ale wrahy kruté
Zaplašil, a žiwot můg ti wěčným
Dlužnjkem!
Tauto chwjlj, kdežto rekůw oči
Na nás hledj, shromážděných k plesu
Chrabrým skutkem zaslauženému,
Slibugi ti učiniti, oč se
Koli prosba pokusj. To nerci swět,
Žes w mé službě zmařil mládj swého kwět;
Wlaslaw mužný čin a wěrnost ljbj,
Wyplnj též, odměnau co sljbj.

ČESTMJR.

Ustaň w milosti swé, Wlaslawe, by
Oko studem k zemi klopiti se
Nezwyklo, že ucho nepostačj
Chwálu pogmauti, genž tobě splýwá
Se rtů! — Gaké přánj wzniknauti by
Mělo w duši dychtiwé, gehož bych
Gméno giž co skutek přjzně twogj
Neznal? — Perun páže rekowné ti
Zachowey a tebau kragům wěčný
Štjt!

(Pige.)

WLASTISLAW.

Buď zdráw! —

(Připjgj.)

Dobrý daušek!

SLAWOŠ.

Kéžby gen i mraky
Spláknul z čela Čestmjru.

WLASTISLAW.

A co mu
Na čelo ge shánj? Wlastnj trud — či
Pohoršenj z rukau cizjch? — W oběť
Smrti padne, kdo mi na Čestmjra
Oko wrhne zášti plné, aneb —

ČESTMJR.

Nebuř krew si, Wlastislawe!
Tagných bohů ruka na mně spočjwá.
K branám sjdla gegich wstupowati
Se mi widělo, an sprostý rolnjk
Poprwé gsem táhnul za zwukem twých
Trub, i šťastně k poraženj wrahů
Cizjch meče napjnal. A rozkoš
Bohůw okusil gsem, k přjzni twé se
Powznesa; leč gakbych nynj nohau
Negistau stál nad prohlubnj, swjrá
Se mi srdce tušenjm, a hlawa
Záwratem se točj.

WLASTISLAW.

Nestrachug se!
W milosti mé stogjš pewně. Zloboh
O tebe se pokaušj.

LUDĚK.

Sem s plnau
Baňkau! Žjznj se mu aužj dech, a
Z toho záwrat powstáwá i tušenj.

ČESTMJR.

Smjm-li hlasům wěřiti, co mluwj
W neytagněgšj srdce mého schránce:
Wjm gak dowršiti štěstj swého
Mjru; ač i při tom pomyšlenj
Strach mnau třese, že se naplnj snad
Wěštná slowa otcowská.

W l a s t i s l a w.

Mluw, a gá-li na wrch mjry přidat
Mohu, plnau hrstj nasypám.

Č e s t m j r.

Dwogj byla hwězda, co mě swětlem
Čarodějným wedla z chyše pastýřské:
G m é n a m é h o o s l a w a a l á s k a!

W l a s t i s l a w.

Měg se k prwnj — za druhau se neber!

Č e s t m j r.

Předemnau se obě leskly, gako
W pewném kruhu byla swětla gegich
Splynulá, i za oběma tauha
Moge letěla, až posléz gedna
Oblohu mau opanowala, a
Druhá mřela w mlhách wzdálených.
Slepý pospjchal gsem za sláwau, a
Octnuw se až u stkwělých bran gegj
Wysosti, giž opět nowau tauhau
Srdce chowám skljčené a poznáwám, že
Musj obě hwězdy na mne zářit,
Má-li se mé štěstj blaze twářit —
Bez lásky mi sláwa mrtwý host.

W l a s t i s l a w.

Klamné domněnky té budiž prost!
Láska ženy nočnj bludička gest —
Lehkáť smyslů hřjčka w loktech djwčjch
Pohowa; to při nj neylepšj, co
Krátký podá, kwapný okamžik; wšak
Zanášet se ženau na mysli, to
Muži na škodu!

Č e s t m j r.

Tys nemilowal.

WLASTISLAW.

Ženu nikdy! Gá gsem slávu zwolil
Za ženu, a bog a wjtězstwj mi
Padly za wěno;
Lidné krage Žatecké mi byly
Domem, rodinau; co otec lidu
Dennj péčj tisjcůw gsem obgal,
W prawici meč drže ochranný.
K rozkoši gsem děcko cizj gako
Syna wychowal — pogď sem, můg Slawoši!
A když na mne bázeň padla, žeby
Nepogala mysl mladá weyšku
Reka zletilého, w gaké mu se
Wlaslaw zgewowal: tu Swětowid mi
Tebe poslal, Čmjre můg, a obraz
Přjhodněgšj mému Slawoši! — Buď
Mezi náma srdce twé, a ke hře
Se ženau se nezahoď!

ČESTMJR.

I budu
Mezi wáma, dnes i w přjštjm wěku —
Tauto zakljnám se tobě hodinau!
Giné k swětu powinnosti pominau,
K tobě nikdy, knjžecj můg reku!
Tys mé slunce, w teplu twém a lesku
Pozbyl ginoch těžkých tauhy stesků;
W službu twau má duše nawždy dá se,
Přjznj twau mé blaho uchystá se.

WLASTISLAW.

Slyš tě Perun! Ljbá slowa linau
Se ti se rtů w prsa má, i buduť
Gako poklad wzácný w hlubinách ge
Skrýwati, a medem gegich tužit

Mysl w krutém s protiwenstwjm zápasu! —

(Z wenku se trauba ozwe.)

Hosté?

LUDĚK.

Zdá se.

SLAWOŠ.

Nahljdnu.

WLASTISLAW.

Ať wegdau!

Wýstup třetj.

STOBOR *se* dwěma zbrognoši.

STOBOR.

Oslawiž tě Perun, Wlastislawe!
Kruwog, na Kauřjmsku wládyka, swé
Služby tobě wzdáwá. Morana gest
Uložila knjže Zlické w tmawý kljn —

WLASTISLAW.

Zemřel knjže?

STOBOR.

Podlé otců spočjwá.
Wj wšak Kruwog wládyka, že tobě,
Pane, neystaršj-to Přemyslowské
Wětwi, práwo gest, se uwázati
W osiřelé knjžectwj —

WLASTISLAW.

To saudj
Kruwog maudře!

STOBOR.

Kauřjm tedy gménem
Twým giž obsadil —

W l a s t i s l a w.

To dobře tak ! — Ha,
Krásně nám dnes oko twoge swjtj,
Swětowide wěčný ; rozkoš plnau
Branau w Žatec přicházj ! I slyš můg
Slib : Těch neytučněgšjch beránků ti
Dwě stě wložjm na oběť !
Čjše do ruky, a slowa do úst
Weselá ! I wjtaného posla
W kolo plesů našich wtáhněte !
Zdráwo budiž práwo na bohaté
Dědictwj !

(Pige.)

W š i c k n i

(čjše se chápagj).

Zdráw buď Wlaslaw, knjže Lučanů !

S t o b o r.

Zdráw buď nowý na Kaufjmsku pán !

(Od gednoho z družiny knjžecj plnau čjši obdržew, připjgj ; — wenku hlahol trub a bubnů.)

Nynj ale dowol, bych i prosbu
Kruwogowu powěděl ; onť, pane,
O pomoc tě wzýwá proti Neklanu.

W l a s t i s l a w.

Proti Neklanu ? Ha —

(Dá se do smjchu.)

žiwo geště
Ono knjžátko, ta w rauchu mužském
Zakuklená zženštilost ? — A proč gen
Proti Neklanu ? Či snad i on si
Práwa na Kaufjmsko zastáwá ? Nu,
Slyš mě Perun — daleko ať prsty
Nenatahuge ! To wyřiď swému

Wládyce, že pomoc dá, i wůli
Ochotnau mu splatj Wlaslaw Žatecký.
Wůle Bohů w ruku silnau klade
Wládu nad národem gedněch otců,
W ruku mau; a gen krew přjbuzná mi
Dosawad to knjže Pražské na té
Skále Wyšehradské trpět kázala.
Dále mi wšak nesmj wůle geho
Sáhati, než po meznjky polj
Kauřjmských a Luckých lesů.

STOBOR.

Prawj
Se, že u cizinců za Šumawau
Hledá Neklan pomoci.

WLASTISLAW

(čjšj o zem hodj).

Ha, zchwať ho
Třas! — Ten bázliwec! — To tedy blaho
Strogj národu, by cizj rukau
Sesjliw, i cizjm podrobil geg
Poplatkům? Tu tedy spásu chystá
Kragi Slowanskému — cizopanské
Okowy? Geť Perun nademnau! w tu
Hanbu Čechů Wlaslaw neswolj! Ty
Luděku, mi sedneš na kůň, k Praze
Poletjš. To Wlaslaw Neklanowi
Wzkazuge, by marnau nekogil se
Na Kauřjmsko myšlénkau, a s prosbau
Nezabjhal k chtiwým Němcům. Chce-li
Tiše na stolici Přemyslowě
Poseděť, než bohů samých ruka
We prach skácj slabého, ať babsky
Nezadáwá knjžecj a lidskau

Důstognost; gá po ten čas ho ztrpjm.

ČESTMJR

Postůg, Luděku! — Mne pošle Wlaslaw.

WLASTISLAW.

Tebe, Čestmjre? Proč tato žádost?

ČESTMJR.

Gakby w Praze rozplynaut se měla
Kůra ledowá, co ducha mého
Tjžj, k Wyšehradu mě to wábj,
Hlasně ozýwá se w ňadrech tauha.
U Prahy mi žiwe pěstaun — šestkrát
Garo zemi uljbalo, beze
Mne co po pastwinách zpjwal; nechať
Zljbám geho šediny, a léta
Poslednj mu zlehčjm dary wděčnými.
U Prahy mi žiwa djwka, gegjž
Milost gsem si přáwal za odměnu
Oslawy — mně neznámo, čjm po tu
Dobu poseypali bohowé gj
Cestu žiwota, a gak gj mysl
Uzrála; tu nech mi spatřiti, a
Gednjm letem knjžecj twau wůli
Wykonám, i snadže srdci ulewjm.

WLASTISLAW.

Wzdorowati nemohu twé prosbě,
Gen mi s hřjčkau nemať powinnost. — Spěš
Ku Praze!

ČESTMJR.

Mé djky!

LUDĚK.

My tu zatjm
Se Slawošem naostřjme šjpy;
Zdá mi se, že Pražských terčů dostanem.

WLASTISLAW.

Nepošle ge chaulostiwý Neklan —
Netěšte se; nerodj se w Praze bog.
Ty se, posle, nawrať k wládykowi,
Oznam, co gsi uslyšel. A ty, můg
Čmjre, w paměti měg slowa moge!
Nehleď hry, co ducha w pauta wjže;
Krásněgšj ti mužných činů zdroge
Kynau: Wlast a wjra, národ, knjže!
Z těch wyplýwa oslawenj gména,
Ty gsau mužůw gměnj, šperk a cena!

(Odegde stranau, *Slawoš* za njm — ostatnj prostředkem.)

Sjň na teyně Wogmjrowě.

Wýstup čtwrtý.

WOGMJR *a* ČASTAWA *přicházegj.*

ČASTAWA.

Prawda tedy? Čestmjr opět wjtěz
Nad Sasjky?

WOGMJR.

Tak se prawj; nowým
Opět wěncem wjtězné si čelo
Zdobil z luhů Pražských syn — to ale
W službě cizj.

ČASTAWA.

Mjstem neuwadnau
Kwěty záslužám, a Žatec gako
Praha domowem ge Českých synů
Z gedněch rodičů. Ó, bozi posud
Wljdně na Častawu wzhlédagj, že
Milostj swau osloňugj Čestmjra!

WOGMJR.

Ay, proč tobě z toho radost praudj
Se tak gasným potokem ?

ČASTAWA.

Ptá se Wogmjr Častawy — proč plesáš
Nad swým djlem liduspasným ? Proč ti
Bohůw rozkoš wlnj žilami, když
Na hrdinu Žateckého zpomeneš ?
Gá gsem — gá ho na stol posadila
Powěsti, kde gako knjže wládne
W řjši rekowstwj ; a neměla by
Duše má se pýchau sladkau pásti
Při tom zpomněnj ?

WOGMJR.

Gen přjliš, dcero,
Duši nepni na ten wzdáleného
Muže lesk, a okem milostným se
Obrať k mužům bližšjm, o twau milost
Prosjcjm.

ČASTAWA.

Mohau oni pro milost mau k wýšï
Čestmjra se powznesti ? Gáť giné mjry
Neznám nynj na hodnosti mužůw,
Pro nežto bych srdce dala w auwazek.
Může-liž kdo zářj Čestmjra se
Honosit ? — A gá gsem slunce, z něhož
Záře geho wyšla !

WOGMJR.

Djtě, djtě !
Blahostněg' by řeči twoge zněly
W uchu otcowském, by gako pjseň
O lásce, by gako sladká tauha
Lkaly, pro niž bozi gemnau ženu

Postawili na zemi. Tys ale
Gako wywržená z pokolenj —
Gako ulomená snjtka z ljpy
Sladce páchnaucj, a práhnaucjho
Pautnjka giž nepotěšjš nikdy.
Ó, že tebe láska nenapágj
Medem swým, bych w přežádaucjm
Rodu lůna twého gako djtko
Geště gednau hřjčky mladosti swé
Obnowil a sám se pacholetem stal.

ČASTAWA
(w zamyšlenj).

Stary, newidaucj muži! — Tobě
Nebe zraky mlhau zimnjch giter
Pokrylo, žes posud lépe srdce
Djwčj nepoznal! Že nemilugi
Nařjkáš? Ó gak se s tebau hádati!
Ginoch z lože njzkého se o mau
Lásku pokaušel; i zhrozila se
Pýcha wládycká a obraz geho
Z mysli pustila — tři slowa geho
Pauze „Gá tě milugi" posud gj
W uchu znj. Stal hrdinau se ginoch;
Pýcha wládycká se zarděla, i
Ráda pronikla by raušku, gižto
Léta mezi ni a reka wetkaly;
Obraz geho oživil se w srdci
Mém, a „Gá tě milugi" i w uchu
Mém se ozýwá — i rádo z úst by
Zaletělo k němu!

WOGMJR.
Častawo!

Častawa

(z okna pohlédnauc wykřikne).

Ha !

Wogmjr

(k nj přistaupj).

Co gest ? — Cizj muži gedau k týnu —
Čeleď mnohočetná. Pána wjtá
Starý Wykoš u brány, a zdá se
Přjchozjmu powjdati, že nás
Doma nalezne. Kdo as to gest ?

Wýstup pátý.

Čestmjr *hbitě wkročj.*

Čestmjr.

Požehney wám Swětowid!

Častawa

(kwapně se obrátjc).

Ha Čestmjr !

Wogmjr.

Čestmjr ? !

Čestmjr.

Mnohozgewné slowo to ti
Dobřj bozi kladau na gazyk! Gsem
Čestmjr, děwo — gestli
Že mě oko, na půwabech ženské
Krásy dáwno nenasycené, a
W srdci hlasy geště newymřelé
Neklamau — ty dcero Wogmjrowa,
Častawo ! — A žes mě poznala, mi
Platj swědectwjm, že ani gméno
Ani obraz můg ti zcela z mysli
Nezmizel ! Buď zdráwa ! Zdráw buď, Wogmjre !

(Ruku mu podáwá.)

W o g m j r.

Swětowid mě miluge, že okem
Zdrawým patřiti mi přege na twář
Reka, gehož gméno chlaubau gesti
Krage Luckého.

Č e s t m j r.

A proč né také Pražského?
Nenj-liž, co na Lucku se leskne,
Stegným práwem Prahy ozdobau, a
Co kdy w kragi Pražském zaswjtá, i
Tjmže práwem Žatce okrasau?
Wltawa i Ohře krage České
Probjhá, a srdce České, strom ten
Bohatý, swých darů w lůno wšechněch
Naseypá. Giž ruku dey mi gakož
Kraganu!

W o g m j r.

To dáwám. Wjtán buď, a
Odpustiž, co před lety tě na mém
Luhu potkalo, co —

Č e s t m j r.

Léta ale
Šťastněgšj giž také do bezedna
Zapomněnj wrhnaut kázala. Ay
Wládyko! Gáť k saudu nepřicházjm,
Kdežbych genom na swé štěstj musel
Klásti žalobu; teď pauhý pastýř
Pod střechu twau newešel — mne nynj
Pánem zwau, ba zpěwy pochlebné mi
Reků přezděly!

Č a s t a w a

(až posud gako u wytrženj ani oka s něho nespustiwši).

A pěly prawdu,

Byť i zwukem čaroplným wšecku
Chwálu w gednu pjseň byly shrnuly.
S tauto, wěru! podobau mi w duši
Stáwal obraz bohatýra, gakž ho
Swětům na památku sjly swogj
Bozi poslali! Ty zraky — žiwé
Blesky; čelo, na němž psáno: Gá gsem
Swěta pán!

Čestmjr.

Ay, Častawo! — ty snů mých
Duše plamenná! Rci, ostrunilas
Prawdau ústa krásnomluwná, gežto
W slowech nečekaných odhalugj
Srdce tagemstwj? Můg duch se k tobě
Sklánj s úžasem, i w blahosti se
Ztápj, ze rtů medoplynných slyše
O gménu swém chwalozpěw. Ach, w srdce
Mé tu, gako w bránu otewřenau
Po dlauhém a smutném uzawřenj,
Wtáhl průwod rozkošj, co noha
Přes práh tento kročila — a s nowau
Twářj, s newjdaným úsměchem mi
Kyne swět! Ó, zgew mi také, smj-liž
Nynj Čestmjr opětowat slowa
O swé milosti?

Častawa.

Ó, nezahanbug,
Netrap slabau djwku, reku můg!

Wogmjr.

Alebrž gi k prsaum přiwiň — bys tu
Hanbu we twáři gj newiděl, tu
Planaucj! — Gáť owšem stogjm gako
W blahém widěnj, když mdlému oku

Zemskému se prwnj rděnj kragin
Wěčných odkrýwá; mněť arci zápal
Twářj djwčjch gitrem být se widj
Krásněgšjho dne — a stařec plesá —

ČASTAWA.

Otče!

ČESTMJR.

Ó, nech kmeta wěštcem býti
Srdce twého! W sebe tolik wjry
Geště nekladu, bych směle o twau
Lásku poprosil — to wyznáwám; a
Auzkost nepowědomá mi prsa
Wjže, gak by k radosti neb žalu
Slzy měly wypuknauti z tagné
Hlubiny; i náhle shrnula se
Rauška s očj tauhau zatemnělých,
Že se bogjm bystře prohlédnauti
W nowé gasnosti, bych opět neoslep'!

WOGMJR.

Miluješ ty dceru mau?

ČESTMJR.

Až posud
Netaužil gsem w pautu wřelegšjm, než
Gakowé mě wáže k Častawě.

WOGMJR.

A co ty mi, dcero, odpowjš?

ČASTAWA.

Má-liž dcera wládykowa geště
Zřegměg odhaliti srdce panenské?

WOGMJR.

Bohowé wás tedy žehneyte, a
Gak dwa ljbé zwuky při zapěnj
Gedné pjsně splýwagj, tak duše

Waše spogte! — Bude to mým přánjm
A mau dennj modlitbau; neb tam se
Štěstj zemské w kwětu neywonněgšjm
Rozwine, kde bohů požehnánj
Odpočjwá na djtkách.
W těchto slzách přigmětež mé djky,
Domu mého strážcowé! — A nynj
Wen — ať kwasem dnešek oslawjme,
A gak syna tebe zahostjme;
Ať i celý teyn mé blaho zdělj,
S šťastným pánem swým se owešelj.

(Odegde.)

Čestmjr.

Radost omladila otce twého —
Nemohuť mu oběť hostinosti
Slowy zdrahawými kaziti, a
Při početj hned ten gasný pramen
Weselosti geho kaliti. Ach,
We mně samém připomjnky ze dnů
Mladosti mé wznikagj a okem
Ljbým tak se na mne usmjwagj,
Že mi ginak nelze, nežli s celau
Dušj obraz gegich ljbati.
Meškati wšak na týně w tu dobu
Nemohu; mne wolá k Praze powinnost.

Častawa.

Gak mne lekáš, reku můg! — Tak brzo
Měla bych, gak z krásných rannjch snůw, se
Protrhnauti z krásněgšj té prawdy,
Že se dnů mých řada přjštj leskem
Ogasnila milostným? Tak rychle
Mne chceš opět zůstawiti w temných
Tauhy pustinách?

Čestmjr.

To nezůstawjm
Nikdy! Bozi nedopustj, daufám,
Na mne nehodu, bych beznadĕgnýjm
Okem opĕt dlauhá léta z dálky
Hledĕl po tobĕ a mořil srdce
Hlasy, mocnĕ wen se deraucj.

Častawa.

Nezpomjney na ta dlauhá muka,
Na to wzdálenj twé, kdež i moge
Srdce brzo panskau pýchau mřelo,
Brzo djwčj tauhau do hrobu se
Kladlo!
Stálať nenáwist má proti tobĕ,
Hrdost wládycké to dcery proti
Synu
Z matky sprosté zrozenému — když wšak
Powĕst o twé sláwĕ hlásala, giž
S okem zarosenýjm památku twau
Odprosila gsem, a w blahém snĕnj
Wzdychla: Gá geg učinila hrdinau!

Čestmjr.

Drahá snĕlko!

Častawa.

Ano, snila gsem, ač ne tak blaze,
Gako sen se wygewil! Mé srdce
Reku wzdáno bylo, aniž kwetla
Nadĕge, že pomiluge Čestmjr
Častawu.

Čestmjr.

To bozi sprawedliwĕg
Řjdili, i přjštĕ zařjdj! Myť

Na wěky se w blahém dušj swazku
Gednau cestau spolu powedem.

Častawa.

Na wěky? To s tebau na wěky? Ach,
Kdož mi podá blahosti mé mjru?
Srdce gako u baufliwém wjru
K nebesům i k propasti se zmjtá,
Žádná meze wjc ge nebawj;
Gako na dar celý swět mu zkwjtá,
Láska ge i k bohům postawj.
Nynj teprw dnů mých garo swjtj,
K zdobným wěncům tys mi podal kwjtj!

Čestmjr.

(Ty wšak pěkně kolem nás ge owineš!)

Častawa.

Celau duši tobě na úsluhu
Lásky wěnugi; tys gegjm bohem
Oživugjcjm! — Ach, mluw gen také,
Po němotě dlauholeté potěš
Djwku slowem blahomluwné milosti!

Čestmjr.

Těmi slowy, gako ústa twoge
Ljbě páchnaucj, giž o swé lásce
Promluwiti neumjm; geť gazyk
Zwyklý genom rozkaz wogjnowi
Dáwati; leč gako wčela z wonných
Kwjtků ssage i mé ucho medu
Z řečj twých a duši napágj.

Častawa.

Ay, to wěčně tedy žjzně bát se
Nemusjš; mé lásky pramen žwawý
Nestačj wěk wywážit!

ČESTMJR.

A gá úst
Neutrhnu od něho, než kdy mě
Staršj služba zawolá! — I teď giž
Musjm od tebe.

ČASTAWA.

Giž tedy opprawdu?

ČESTMJR.

K Wyšehradu kwapné poselstwj mne
Wede od Wlaslawa; pobuď ale
Bez starosti, brzo bude zkončeno.

ČASTAWA.

To se nebog, reku můg, že o twau
Powinnost se djwčj bázeň bude
Wzpjrati! To byl gen prwnj powzdech
Lásky pečliwé, genž ale brzo
Před twau wůlj mlčet dowede, když
W powolánj služby rekowské tě
Z náruči mé powinnosti powedau.
Sláwě twogj musj láska má se
Pokořit — a žiwa gsemť gá s tebau
Wšude, buď gsi po Pražských, buď Luckých
Kráčel kraginách; dokud mi s tebau
Nelze gjt, gen tělo na otcowském
Teyně zůstane, můg duch wždy bude
U tebe!

ČESTMJR.

Ó, djwko milostná!

ČASTAWA.

Láska má ge ljpa wěkowitá,
Kořen gegj mé ge daufánj;
Žádná bauř gj čelo nesklánj,
Gistá pod nj schránka z wjry swjtá!

Gdi, můg reku! — Krátké rozlaučenj
Sladkau w srdci tauhu rozplamenj,
A když wraucně bohy poprosjme,
W brzkém obgetj se poljbjme.
(Odegdau.)

Weliká sjň na Wyšehradě; w zadu slaupenj a wyhljdka po náhradj.

Wýstup šestý.

NEKLAN s mnohými lopoty. *Po malé chwjli přigde z náhradj* ČESTMJR *se* čtyřmi oděnci.

ČESTMJR.
Gmenem Wlastislawa Žateckého
Pozdrawuge tebe Čestmjr, Neklane!

NEKLAN.
Dáwno byla žádost moge, reka
Poznati, gjmž šťastněgšj můg strýc se
Honosj. Co wzkazuge mi Wlaslaw?

ČESTMJR.
Prázden stogj — gakž i tobě známo —
Zlický stolec, na nowého pána
Čeká Kauřjm. Wlaslaw, neystaršj kmen
Domu Přemyslowa spogj tedy
Žatec s Kauřjmem, a poněwadž geg
Překwapila powěst nemilá — to
O tobě se rozlétagjcj: giž
Oznamuge tobě wůli swau, bys
Nadarmo si pomoc nenagjmal
Za Šumawau u Němců, a hanbu
Sobě nestrogil i národu.

NEKLAN.

Wlaslaw mluwj smělá slowa; a wšak
Předce bych snad na zwuk gegich zapomněl,
Strýce genom slyše mluwiti. Než
Gaké on dá swého práwa důkazy?
K Praze padá Kauřjm podlé staršj
Úmluwy, a Neklan bude platnost
Gegj hágiti.

ČESTMJR.

To rozněcugeš
Wálku, Neklane!

NEKLAN.

Že wálku? A to
Mezi kragany — snad se strýcem? Ay,
Dowede-li Wlaslaw krwj Českau,
S dobrým swědomjm, to práwo swoge
Přede swětem wypočjtati, gá
Rád se w pole dostawjm.

ČESTMJR.

To, pane,
Chlauba dj, a ljp gest ušetřiti
Krew kraganů.

NEKLAN.

A swaté práwo
Zadati! — To's, reku, powědjt měl
Wlaslawu. Či z wlastnj wůle k wálce
Neradjš? Snad nagednau se Čestmjr
Krwe strachuge?

ČESTMJR.

To nikdy! Gest-li
Na tebe strach nepadá, mé rámě
Hotowo wždy k bogi nalezneš.

NEKLAN.

Wěřjm; protoſs poslán, reku Žatecký!
Roznesuť i w powěst Pražanům, že
Rámě w kragjch Pražských wyrostlé si
Meče strogj na gich lebky.

ČESTMJR.

Knjže!

NEKLAN.

Wegdeť owšem radost w srdce gich, a
Když se ústa tisjcerá ptáti
Budau: Čj to wděčné rámě zhaubu
Chystá na děrdiny domácj? — pak
Musj knjže oněch dědin wesel
Řjci: Rámě Čestmjra!

ČESTMJR.

Křiwdu činjš, pane, slowem trpkým!
Prawda, že gsem zrostl w kragi Pražském,
A wšak zrostl gen, a wadl tauhau,
Až gsem služby swoge pánu zadal
Luckému, kdež tedy wěrně musjm
Plnit rozkazy. Tu na twém dwoře,
Při té škole, plné mrawů beránčjch,
Nemohla má duše nabyt potrawy.

NEKLAN.

Djky tobě, že mne z bludu wedeš
Hrubého. Gáť tyto twáře kolem
Sebe za lwj mjwal, za udatné;
Nynj wjm, že gsau gen plaché beránčj.

ČESTMJR.

Maudřj leši wogjnu to slowo
Prominau! Gich gména oslawuge
Powěst skutky ginými, než reky
Kolem bogowného Wlaslawa; a

W škole geho s dobrým wědomjm že
Mohu sjly zkaušeti gsem myslil,
Neboť w gednom domě, w gednom stogj
Českém národě —

NEKLAN.

Gen že wjce pánů w domě káže,
Wid'? — A těžko bylo rozhodnauti
Koho poslechnaut? Nech, synu Pražský,
Těžké omluwy, a pobuď rekem
Luckým, ginák-li ti srdce nekáže;
Marným wytáčenjm sebe sám gen
W hustšj geště pletku zatočjš.

(Gednomu z lopotůw.)

Pospěš, Ratiboře! — Wálkať s Lučany — a
Ryčné tranby, k zbrani zwauce, posla
Wyprowoďte Luckého!

(Lopota odegde.)

ČESTMJR.

Mne tresci
Perun, wjm-li, čemu diwiti se
Wjce; zda twé mjrnosti a tiché
Gistotě — zda Wlaslawowu duchu
Plamennému, po gistotě žiwě
Taužjcjmu!

Wýstup sedmý.

KLEN

(posud wenku wolá).

Kde že? — Kde gest?

(Pacholjkem weden přiklopýtá.)

Pusťte mne, ať ruce wztáhnu na to
Drahé tělo — blbé oči slaužj
Newěrně!

Čestmjr

Ha, čj ta postawa — ten hlas ?

Klen.

Čestmjre!

Čestmjr.

Ó, mocnj bozi! Klene —
Otče můg!

Klen.

Můg synu — Čestmjre! —
Djky, Swětowide! Lhawá byla
Powěst o synu mém škaredá! — Onť
Nezapomněl geště na Klena.

Čestmjr.

Ó můg otče! — Tebe léta smutným
Rauchem zahalila!

Klen.

Smutný byl to
Wěk, a slabost očj slali bozi
Na šediwau lebku; ale dobrý
Neklan péči wede o slepé swých
Kragů, a takž tráwjm nynj žiwot
Tichý, newidaucj, opuštěný,
Sám a sám — leč
Nynj mlčme o bolestech; mne tu
Hnusný powyk poděsil a zbraně
Hluk — ó powěz, co tě na Wyšehrad
Přiwedlo ?

Neklan.

Bohům, starče, děkug, že ti zraky
Hustau rauškau pokryli, že studu
Plápol w twáři Čestmjrowě nynj
Newidjš!

KLEN.

Gak ? Tedy prawda ? — Tedy
Proto gsem si děcko wypěstowal,
Proto bozi ducha rozgitřili,
Proto bog a láska čáry wedly —
Abych, stará hlawa, pod popelem
Mladých snů swých smutný našel hrob ?

ČESTMJR.

Ustaň!

KLEN.

Běda tobě, kdybych ustal!
Wyrwán ležel by už kořen lásky
Mé — ta wšak ge žiwot můg, a ty gsi
Napágen mým žiwotem, mau láskau —
Milugi tě geště — šest let slabý
Stařec plakal, blázen — oči hasly —
Pod žebrami ale wesele si
Srdce hrálo —

ČESTMJR.

Otče!

KLEN.

Hrálo wšechněm
Po dědinách ; neboť naděge w něm
Byla : Žiw ge Čestmjr, a když bude
Škoda kragům hroziti, on žrawý
Hryz gj wyláme ! — Ó bláznů zlaté sny !

ČESTMJR.

Neprogjmey srdce!

KLEN.

Dey mi Perun,
Abych progal ! — Z nohau prach ti ljbám —
Otec synu — nechoď k Wlaslawowi !

ČESTMJR.

Ustaň, otče! Duše má twým slowem
Krwácj, wšak přišlo pozdě! Gsem giž
Wlastislawu powinen —

KLEN

(rychle se sbjrage).

A čjms mu
Powinen, čjm tebe staršj wazba
Na dům, na krag, na lučiny naše,
Na otce a bratry, na to knjže
Pražské neváže? Či musjš proto
Statek ustaupiti, že ti rolnjk
Saused rolj orat pomáhal? — Proč
Ale sprostá slowa srdci sláwau
Zatwrdlému? — Přileť gen, ty reku —
Tyto wetché hnáty neydřjw podrť —
Tyto zraky, pro synáčka pláčem
Wysjlené, chutě wytrhey: pak
Budau o činu twém krásnau pjseň
Zpjwati, a gméno Čestmjr bozi
Na nebesa wpjšj hwězdami!

ČESTMJR.

Dosti, dosti střel těch plamenných, genž
Duši zkrwácenau w nočnj temno
Srážegj! — Kdo podá gasnoty, kdo
Nohu swede z krage nad bezednau
Propastj? — To duše wj, gak slušj
Gednati, gen bogem nowěgšjch a
Staršjch powinnostj ležj gako
Rozpoltěna bez moci a wůle.
Wlasti, gá tě milugi! Tys gedněch,
Sworných otců šťastná kolébka, a
Synowé gen hádku wedau, komu

Wětšj patřj částečka! — Ach, kam se
Uchýliti — kam?

(Z wenku lomoz a křik.)

Wýstup osmý.

Sytek a zástup rolnjků.

Pomoz, Praho! — pomoz!

(Přiběhnau.)

Sytek.

Wzhůru, knjže! O pomoc tě luhy
Wogmjrowy wzýwagj!
Zničeny gsau naše chyše, stáda
Odwedena!

Klen.

Běda, běda! Doba
Záhuby se na dědinu walj.
Slyšjš, reku?

Neklan.

Kdo se opowážil?
Wzchop se, rolnjku, a powěz!

Sytek.

Tichá
Půlnoc byla, w mjru naše wes, až
Náhle strašný hluk nás wyděsj, a
Rudau zářj zaslepen ge zrak. Byl
Nářek žen a dětj pláč a mužů
Powyk mezi řwánjm dobytka i
Mečů břinkotem — tým Wogmjrůw stál
W plamenu!

Čestmjr.

Co prawjš, muži?

Klen.

Běda!

NEKLAN.

Swětowide, co se dělo ? Kdo to
Učinil — giž powěz !

SYTEK.

Zlický Kruwog,
Diwý laupežnjk, nás pohubil, a
Metlau Žateckého Wlaslawa se
Nazýwal.

NEKLAN.

Ha, zrádce krwawý !

ČESTMJR.

To ge lež — ge omyl, podwod ! K zrádě
Takowé a laupeži swé gméno
Wlaslaw nezapůgčj nikdy !

NEKLAN.

Ale sluha krwechtiwý pána
Po krwi gen práhnaucjho skutky
Swé dle mysli geho pořádá ! I
Můžeť růsti pýcha twá, žes w spolku
S takowými reky ! — Wzhůru, wzhůru !
Na Kruwoge pomsta poletj !

ČESTMJR.

Wlaslaw o tom newj !

SYTEK.

Gemu ke cti
Wrazi hlučnau pjseň řwali, když nám
Wládyku a dceru geho wlekli
W zagetj.

ČESTMJR.

Ó lháři, lháři, lháři !
Chceš mne nowinami, Zlobohem ti
Wštjpenými, zbawit rozumu ? — Že
Wogmjr s dcerau w zagetj ? To bozi
Nedopustj !

Sytek.

Ba, giž dopustili.
Chce prý Kruwog swatbu slawit s dcerau
Wogmjrowau.

Klen.

Slyšjš, Čestmjre ?

Sytek.

Dobřj bozi ! — to že Čestmjr ? Ó, pak
Pomsta na bljzku ! Twé gméno, pane,
Znělo djwce na ústech, když ruce
Na ni sáhly, z dědin otcowských gi
Wlekauce — a gako boha swého
Tebe wzýwala, by Kruwog swatbu
Strogit nemohl.

Čestmjr.

A Perun tomu
Zabránj ! Geť geště ruka moge
K pomstě hotowa — mé oko wzhledem
Sokolowým wraha dostihne !
Zmizj mračno, gasně oko wzjrá,
Spadla pauta, duch se wolně wzpjrá !
Domow budiž nowých činů heslo,
Aby we prach cizj chtěnj skleslo !
Srdce káže, hlawa se mu kořj,
Gednjm bleskem čest i láska hořj.

(Odepne meč a oděncům, genž ho prowázeli, k nohám geg hodj.)

Pryč, ty zbrani ! swědku těžkých bludů,
S tebau služby, s tebau winy zbudu;
Nowý žiwot w duši mau se wljwá,
A co twůrce tebe, pane, wzýwá !

(Klekne před *Neklanem.*)

Neklan.

K srdci mému, k srdci, reku statný !

Wěděltgsem, že z bludné cesty segdeš.
Mým si wogwodau, s mým mečem přigmiž
Lidu ochranu i hogné statky.

(Swůg meč mu dá.)

WŠICKNI.

Sláwa Neklanu — buď sláwa Čestmjru!

ČESTMJR

(wzchopiw se — meč wjtězoslawně powznese).

Wjtey, dare — ty můg nowý wůdce
Pro domow a práwo knjžecj!
Zaplaš wzteky gizliwého škůdce,
Ochraň lásku, zbrani blyštěcj!
Zapleseyte se mnau! — Otče — pane —
Bratřj — pro wás wšechny Čestmjr plane!
Wzhůru, Praho! Twého chránjm práwa,
Pod mau péčj gest twůg mjr — twá sláwa!

(Wšickni w žiwém pohnutj a na hbitém odchodu.)

Gednánj druhé.

Prostranná předsjň na twrzi Kruwogowě; wzadu welikým, sklenutým průchodem se přicházj. Rannj temnosti.

Wýstup prwnj.

Z wenku slyšeti táhlé zwuky rohů, temný powyk a břinkot zbraně. Po malé chwjli

KRUWOG

(na polo oblečen, diwoce ze sna wyděšený — sekeru w prawici — temným wchodem se wyřjtj).

Černobohu! gaký powyk? — Tropj
Se mnau hrůza diwé hry — anebo
We snách slepý, hluchý mnjm, že boge
Řwánj w moge uši zaléhá?
Ne — to nenj klamné zdánj! — To ge
Mečů známý břinkot —

(okno otewře)

diwý hlahol
K autoku se ženaucjch! — Ha, wzhůru —
Wzhůru! wzhůru! Zlořečen, kdo nynj
Shnilému se spanj wzdáwá! Wzhůru,
Zatřeste se stěny — a to mrtwé
Spanj protrhněte k žiwotu!

(Žene se wen — w tom ale)

Wýstup druhý.

Stobor *s několika oděnci.*

Stobor.

Zrada, pane! Hrad ge přepaden a
Pomsty meč nám nad hlawau!

Kruwog.

A trestu
Sekera ti na temenu, gest-li
Nepřestaneš pjseň hrobowau! — Co gest?

Stobor.

Hlukowé se hrnau gako mraky
Po skalině na hradby!

Kruwog.

Wen, wen! — a
Newracug se žádný hnát z těch hradeb —
Černobůh mne slyšj! — dokud tato
(sekerau potřásage)
Srážet bude lebky nepřátel! Giž wen!
(Spěchá ze sjně — ostatnj za njm.)

Wýstup třetj.

Častawa *a* Wogmjr *na polo oděni.*

Častawa.

Ký to pokřik wytrhnul tě ze sna,
Wyplašil mne z rannj dřjmoty, genž
Ledwa nočnjm pláčem rozpálené
Wjčka stjžila?

Wogmjr.

Stůg! — to ryk ge bljzké bitwy — gako
Autok na zdi, genžto skalným pásem
Nás tu držj u wězenj. Bozi!

Bozi! Nekyňte mi střjbrostkwělau
Letorostj naděge, bych po nj
Sáhna, o trnj se bolestného
Klamu neranil! Spěš — podjwey se,
Možno-li ge proniknauti rauškau
Gitra zbuzeného, čj to smělost
O hradby se pokaušj!

Častawa
(u okna).

Ge wšecko
Geště pochowáno w temnotách; gen
W diwém hemženj se stawj před zrak
Diwné postawy. Ó, kéž by oči
Moge gak dwě slunce zplamenaly,
Aby spasnau byly nenadálým
Pomocnjkům pochodnj! Ó, kéž by
Blesky byly, aby krutých wrahů
Audy požehly!

Wýstup čtwrtý.

Liběna
(polekána přiběhne z giné strany — w nočnjm oděwu).

Otče! otče! — dobřj bozi — kde gest
Otec?

Wogmjr.

Kdo tu wolá?

Liběna.

Liběna!
Hrůza dceru z lože wyděsila,
Bázeň o wládyku otce. — Ach, kdes
Otče?!

Častawa.

Kruwog wládyka? Ha, to ge

Tedy mládě z toho hnjzda štjrowa ?

(Ke předu gi wleče, kdež oknem rannj čerwánky po sjni se rozplýwagj, a pomalu se dnjti začjná.)

Pogď sem bljže, autlá křepelinko,
Wyleť ze tmy, ať mi rannj záře
Na tě poswjtj, by na wěky se
Obraz twůg mi w paměť zaryl, pomstu
Krwe Wogmjrowy stálau krmjc
Potrawau.

LIBĚNA.

Pusť, ó pusť ! — Twá slowa děsj Liběnu !
Otče ! —

WOGMJR.

Dcero !

ČASTAWA.

Mlč — a nech, ať pomsta
Oběť zaslauženau uchwátj !
Z prstů mých se wlčj drápy, ze rtů
Dračj zuby stanau, abych plným
Hrdlem, oběma se rukama w twé
Krwi kochala !

LIBĚNA.

Ach, pomoc, pomoc !

Wýstup pátý.

Několik raněných pacholků wzadu přes gewiště se potácj. KRUWOG *ustupuge před ranami* ČESTMJRA. LID PRAŽSKÝ *za nimi.*

ČESTMJR.

Wzdey se, zrado !

KRUWOG.

Kdy bys Morany byl

Neyčerněgšj zárodek — twé ráně
Dále neustaupjm! — Braň se!

LIBĚNA.

Otče!

ČASTAWA.

Čestmjre!

(Na to zkřiknutj oběma mužům ramena sklesnau k ranám napřažená. *Liběna* k *otci* — *Častawa* k *Čestmjru* letj. Onen w úžasu na *Čestmjra* — tento s obdiwenjm na *Liběnu* se djwá.)

Krátké pomlčenj.

LIBĚNA

(na prsau otcowých).

Ach, gaký strach wgel w pewný
Hrad — mně hyne duše auzkostj!

ČASTAWA

(na srdci Čestmjrowě).

Djky, djky, reku můg — můg Čestmjre!
Častawa ti wzdána k lásce na wěky!

KRUWOG

(kterýž nebyl s Čestmjra očj obrátil — zařwe).

To ge Čestmjr?

ČESTMJR

(gako z widěnj se protrhna).

Kdo mne wolá?

KRUWOG.

Čestmjr! —
Ha, těch žertů smrtjcjch, genž prawdu
Za klam, a klam za prawdu mi stawj
Na oči! — Tys Čestmjr,
Gehož chrabrau službau Wlastislaw se
Wychlaubá?

ČESTMJR.

Ten gsem, anebo lépe:

Býwal gsem. Má služba Neklanu ge
Nynj dána, kragům otcowským, a
Potrestati laupež twau ge prwnj
W této službě čin.

KRUWOG.

Ha, newděčnjku!
Taktos tedy wůli dobroděge
Swého ctil, tak bylo pánu twému
Na wěrnosti zakládati hrady?
Ha, ha! těš se Neklane, ty pewnau
Nohau na swém Wyšehradě stogjš,
Podepřen gsa na zradu!

ČESTMJR.

Chraň se, hnusný utrhači, abych
S upřjmnostj stegnau činy twoge
W obraz nesestawěl; oko by se
S oškliwostj odwrátilo od něho!
Smjš ty slinau hany skutek mužůw
Káleti, gjmž procitlému srdci
Práwa dobyl starého? Ty
Laupežnjku, genžto w klidné krage,
Nocj černau zastřen, po kořisti
S krwawými zuby wbjháš — smjš ty
Mluwit o newděku, an tě hlasy
Tisjceré prokljnagj kraganůw, že
Chtiwé drápy swé gim w týlo zatjnáš?

(Na Wogmjra a Častawu okáže.)

Těmto dwěma žalobnjkům, wrahu,
Do twáře se podjwey, a potom
Kárey sprawedliwau mstu!

KRUWOG.

Gá nechci
Widět ničeho, než twogi zkázu!

Čestmjr.

Tedy oslepniž, a w bohoprázdné
Slepotě se připraw na saud Neklanůw!

Kruwog.

Kletbu swau — a mrtwé tělo tomu
Zrádcůw nagjmači pošlu na saud
Hanebný; držw ale na krwawau
Lebku tobě zaznamenám wůli swau!
Staw se, wěrný sluho! — geště wládne
Kruwog ramenem.

(Zbraň pozdwihne.)

Čestmjr.

Ha, tedy padni!

Liběna.

Zpátky, zpátky! Nenjť reků heslo:
Z diwé chuti wražda — zůstawenj
Sirotka! — Můg otec krwácj —

Kruwog.

To

Lež ge, děcká bázeň — mohu do boge!
Sjla muže neopustj — nesmj
Opustit, než wraha potrestám, a
Zrádce Žateckého —

Liběna.

Neposlauchey,

Co tu otec zuřj, bogem, ranau,
Krwj rozljcený — pomatený —
Neposlauchey! — Obraz otce swého,
Matky slowa na mysl si uweď,
Prosby gegich za mé wem', a učiň
Milosrdenstwj!

Kruwog.

A nečiň ge!

Kletba padni na slowa, co prosj
O milost — a kletba na ruku, co
K milosti se wztáhne! — Wrať se mládě!
Sem pogď! — Černobohem se ti dokládám —
(Zmužiw se, *Liběnu* chopiti se namáhá, wysilen wšak opět se potácj, až i dwěma zbrogencům do náruči padne.)

LIBĚNA.

Otče, otče! — Ach, což w zaufalstwj mám
Zagjti, a nikde z rukau lidských
Pomoc nekyne? — Ó, tedy ty se,
Nebe, ustrň, a ty, Swětowide,
Wěčným bleskem milosti swé lidská
Srdce zahřeg, aby nadarmo mých
Slzj tok se neřinul!

ČESTMJR.

Ó, šťastný,
Za koho se láskydechá ústa
K prosbám otewrau a milostkwělá
Páže gak dwa pruty kauzedlné
Z řjše nemožnosti skutek ztrhnau
Na potřebnau zemi!

ČASTAWA.

Čestmjre!

ČESTMJR.

Upokog se w duchu, djtě medowé!
Wolánj twé nebe proniklo, i
Slyšj Čestmjr žalost wděčné dcery.
Negsauť slowa twoge neuzralé
Sjmě — nenj srdce moge hora
Kamenná, by pewným kořenem se
We mně neugaly, blahostného
Newydaly owoce! I s otcem

Tebe neymilegšj starosti a
Ochraně swé poručjm.

ČASTAWA.

To, reku,
Neporaučeg! Stogjť tady Wogmjr
Wládyka i s dcerau sprawedliwý
Žalobnjk, a nedopustj, abys
Winu neuwedl před saud Neklanůw.

KRUWOG.

Dobře tak!

(S diwokým smjchem.)

Tys káně krwochtiwá —
Twoge hněwy gsau mi lahůdkami,
Tebe milugi, a ty bys hodnau
Kruwogowi družkau býwala — ó
Proklatého přánj! — a teď na saud!
Meč mi do ruky, a potom na saud —
Potom!

LIBĚNA.

Otče!

ČASTAWA.

Ó, pěň ústa wztekem
Gedowatým, hnusný lupiči, twé
Ryky smrtelné mne ochwjwagj
Ljbým wětrů podwečernjch wanotem.

ČESTMJR.

Častawo! — ay, udus plamen z prsau
Žžawě kypjcj, a —

ČASTAWA.

— lichotiwá
Slowa promluw — smjřenliwá, gako
Hlasy holubice nad bezpráwjm
Smutně wrkawé? Ó, hanba duši,

Gežto z bázně nebo lhostegnosti
Na ztrpené zapomjná přjkořj! Či
Má snad dcera wraha Kruwoge
Wětšjch práw tu k prosbám za otce, než
Dcera Wogmjrowa k žalowánj
Na autisky nad otcem i nad nj
Zpáchané?

ČESTMJR.

I náhradu, i práwo
Zgednám otci opět na statcjch — to
Nebesa mi doswědčj, že proto
W službě Pražské meč gsem opásal, bych
Geg i tebe z kruté wazby wytrhnul.
Co se ale škody twé a bázně týče,
Pomstu šlechetněgšj učinjš, an
Wjtězi — to reku swému — gako
Na odměnu za tu rychlau spásu
Dowoljš, by wedlé wlastnj wůle
S Kruwogem a dcerau geho gednal.

ČASTAWA.

K Wyšehradu gim kaž gjti — tam ať
Neklanowo wyřknutj gich dalšj
Cestu wyměřj — buď k smrti, nebo
Ke dnům geště hřjšněgšjm. Či snad bys
Raděgi to sokolowo mládě
Pod střechu si newěstinu weď a
Zapálil gj ohně swatebnj, kde
Otec gegj černé spáleniště
Zanechal?

ČESTMJR.

Častawo!

WOGMJR.

Ay, djtě, djtě! — Nehleď,

Synu, na to djwčj kypěnj ; gáť
Rád se w aumysl twůg bohatyrský
Podrobjm — i dcera uctj wůli twau.

ČESTMJR.

Toho bych i na nebeských swětlech
Sobě wyprosil ! Mně ne co hrdá sosna,
Gako sykot hněwu, wětrůw hluky,
Břinkot mečů, nad wjtězem zwuky —
Mně co růže w prwnjm uzarděnj,
Gako zábřesk gitra, hwězdy lesk,
Gako tauhy plné harfy stesk,
Gako úsměch djtka, kwětů chwěnj
Žena milená se gewila,
Po njž mladá duše dychtila.
Takž i prsa twá, to daufám, panno,
Nebesa co nástrog libozwučný
Nastrogily tak, že gak se ho gen
Prsty gemné dotknau, sladce zazwučj.

(*Libčnu* bljže přiwáděge.)

A zdaž tyto ústa — zpěwci nebes,
Tyto zraky — gasné wečernice,
Dosti gemným na srdce twé negsau
Dotknutjm, má Častawo ?

ČASTAWA.

A smj-li
Pak twá Častawa se tázati, co
S těmi ústy — s těmi zraky počneš ?

ČESTMJR.

Statkem Kruwog Neklanowu saudu
Propadl, a škody té ho žádný
Nezbawj ; leč to si před knjžetem
Zodpowjm, že zhaubci žiwot darugi,
Abych prwnj djlo w službě nowé

Nezaswětil krwj domácj.
Swázaného pošlu Kruwoge hned
K Wlastislawu, pod gehožto peruť
Drawec po laupeži ukrýti se chtěl.

KRUWOG.

Sesypte se hradu stěny skalnaté!

ČASTAWA.

A co s dcerau?

ČESTMJR.

Ó, by srdce ženské
Tobě slowa kladlo na gazyk tak
Pečliwá, co dceru dále potká!
Ale oko twé gak ostražitý
Blesk se točj, aby w početj giž
Blaženosti gegj sjmě požehlo;
A předc djwku žádná částka winy
Roditele netjžj; — či-liž to
Těžko uwážiti Častawo?

ČASTAWA.

Postawjš gi tedy před saud lásky swé?

ČESTMJR.

Kruwogowa dcera — hoden toho
Štěstj lupič nenj, gakowé mu
Djwkau bozi poskytli — ta otce
K Žatci doprowodj, daufám.

LIBĚNA.

Na wěky!

ČASTAWA.

Z očj tedy, z mysli pustjš děwu?

WOGMJR.

Dcero, gaký s tebau hrage duch? —
Pogď, ať k odgezdu se připrawjme!

Častawa

(*Čestmjrowi* na prsa padne).

Odpusť — odpusť lásce, reku můg, genž
Gako plápol wjřj w srdci mém, a
Šlehem prudkým wšecko setřjt hrozj,
Co se k tobě gako s pousmánjm
Lásky přibljžj!
Z twého srdce wypraudili bozi
Žiwot w duši mau, a hrdá, ale
Mrtwá sosna w pustinách bych stála,
Kdyby wyschnul milosti twé pramen.
Z twého slibu, gako z gména twého,
Swjtá slunce blaha pozemského;
Ale ať gen wěčně na mne zářj,
Swětla nedá giné — cizj twáři!
A gakž gedno w Čechách gmeno twoge,
Buď i gedno srdce twé — to moge!

(Odegde.)

Wogmjr.

Widjš, tak ge posud, gak gi od let
Mladšjch znáš, ta wraucj krew s nj geště
Zahráwá; leč pro toho gi také
Na smrt wylege, kdo gednau kořen
Žiwota gj zaléwati začal.
Ona tebe miluge a splatj
Wěrnostj, cos gj a otci, statný
Ochránče náš, prokázal; gen spolu
Přjmo cestau žiwota se deyte,
Bozi wám pak požehnánj přegte!

(Odcházj za *Častawau*.)

Kruwog

(wšecku sjlu sbjrage).

Ne, to nepřegte, wy bozi černj,

Genžto pomsty metlau pohánjte
Člowěka — wy ostrozubau hrůzu,
Bledau bázeň, strach a žel a hanbu
Wrchrlete na tu zradnau hlawu
Čestmjra — ať wzegde zkáza, kady
Noha geho kročj k spasenj! — A
Kruwogowi meč — meč, meč mi deyte
Do ruky — gáť musjm tělo w krwi
Umýti, než do hrobu ty hnáty
Položjm, gež wyhrožugj s hanbau
Spáliti! — a po wjtězné pomstě
Wzdám pak duši wašim službám krwawým.
Slyš mne, Čarte! — twůg gsem, zahubjš-li
Žateckého zrádce! — twůg gsem — zahub!

(Na zbrogence podepřený wen se potácj.)

LIBĚNA

(s ostatnjmi za njm).

ČESTMJR

(samoten — po malé přestáwce).

Chmurné gitro, gakých dnů gsi wěstitel?
Diwná řada obrazů mi wstaupá
Před oči — a chtiwá ruka gednák
Po nich sáhá, gednák s hrůzau cauwá.
Gest to boge plod — ge djwčj pohled,
Co mi w ňádru pěnj krew? — Ge giné
Kauzlo, co mě k dceři Kruwogowě
Wábj, než co táhlo k Častawě? — A
Z kterého mi posléz wywine se
Báwnoleté tauhy odměna? —
Strach se na mne sype! Ctižádost gen
Byla, bogjm se, ten osten bohů
Lákawých, co na otcowských laukách
W pastýři tu k dceři wládykowě
Tauhu zrodila: gá nemilowal

Častawu — gen slávy se mi chtělo,
Milowánu býti dcerau wládyky!
Mjgel ale pořádawý čas, a
Swětla napadalo w diwau citů
Směsici; když pak mi dnes tu hwězdy
Zraků Liběninýeh
Zaswjtaly: skleslo šedé bělmo
S očj mých.
Dlauhá přede mnau se rozprostjrá
Pustina, kdež teprw za nj w siwé
Dálce opět nowá poletugj
Swětla wábiwá — ty djwčj
Krásné oči!
Smjm-liž kráčet za nima? — Ó Častawo! —
Strastiplodné přjštj, ty mi rýčem
Záwistiwým dráhu podkopáwáš,
Abych pod břemenem klamných losů
Shrben padnul w prohlubeň! Už ty mě
Tedy, Lado, pod ochranu wezmi;
Tys mi w srdci za dnů mladosti swým
Dechem giskru lásky zbudila — mé
Duše půl ti z časů oněch wzdáno —
Buď i láskau blaho twé gj sláno!

(Odegde.)

W Žatci, gako w gednánj prwnjm.

Wýstup šestý.

Wlastislaw *z komnaty postrannj* — Slawoš *dweřmi prostřednjmi.*

Wlastislaw.

Žádné posud zpráwy?

Slawoš.

Ani Čestmjr,
Ani průwod geho newrátil se.

W l a s t i s l a w.

Bohowé prý mluwjwagj temným
Hlasem w srdcjch lidských, zwěstugjce
Doby radostné i žalostné. Mně
W prsau hlasy nelibostné zněgj.

S l a w o š.

Šáliwé to tušenj. Geť dáno
W Čestmjrowy ruce poselstwj, a
Gemu bozi zdaru dopřegj.

Wýstup sedmý.

L u d ě k

(rychle přicházj).

Napni uši, pane Wlaslawe, a
Duši k sluchu na stráž posaď, aby
Žádné slowo neuklauzlo! — Čestmjr —

W l a s t i s l a w.

Nu, co mjřjš? Gaká hrůza ti to
Sedj na gazyku?

L u d ě k.

Ha, ten zrádce!
Slowo w gjcnu wázne, že má skutek
Pogmenowat, o němžto se Žatci
Nezdálo, co Čechůw rod w něm bydlj.
Kéž bych gazyk wyplywnauti mohl,
Co kus masa zkaženého! — Čestmjr —
Ten se ti už newrátj!

W l a s t i s l a w.

Co prawjš?

S l a w o š.

Nedey Perun!

L u d ě k.

Čeleď geho z Prahy

Samotna se wrátila s tau zpráwau;
Práwě mi gi wygektala.

WLASTISLAW.

Ale což se
Stalo? Wypowěz — a trpěliwost
Mogi nerozbjgeg článek po článku!
Co se stalo?

LUDĚK.

Ay, to chtiwé „co se
Stalo!“ — W službě u Neklana zůstal.

WLASTISLAW.

Gak že?

SLAWOŠ.

To ses přeslechl!

LUDĚK.

I černý
Skřjtku! Komu prawjš: Přeslech' gsi se —?
Newjm co ge ucho a co hluchota?

WLASTISLAW.

W službě u Neklana? — U Neklana!
W službě u Neklana!

SLAWOŠ.

Omyl gest to.
Klam a prawdu Luděk rozeznati
Neumj — to z něho medowina
Páchne!

LUDĚK.

Ay, ty holobradý střjzliwče!
Pil gsem — to ge prawda; zlost gsem zalil
Na tu zpráwu; dobře wjm wšak geště,
Co ge prázdná a co plná baňka!
Wenku stogj zwěstowači; ti ti
Powj, gakže Neklan Čmjru medu

Podáwal, gak slepý rolnjk pěstaun
Staré báchorky mu rozkládal
O powinnostech — až srdce reka
W báchorku se přewrátilo o zradě.

W L A S T I S L A W.

Kde ge čeleď?

L U D Ě K.

Wenku stogj. Čige,
Že tu slunce pod chmurau, a maudře
Mne sem k zažehnánj poslala.

W L A S T I S L A W.

Ať mi sama wydá swědectwj! — Mně
Sbratřiti se nelze s wjrau, že by
Čestmjr — Ne, to nedey Perun, aby
Skutek newěru mau zahanbil! — Což
Neklan kdy proň učinil? Což dala
Praha pastýřowi, co by Wlaslaw
A to Lucko mjrau paterau mu
Byly neďaly? Pryč, pryč! — Ať přigdau
Poslowé!

L U D Ě K.

Gá ge pošlu — ale —

(Ramenama krče odcházj.)

W L A S T I S L A W.

Třas ti twoge
„Ale" ndaw na ústech! — Ne, ne! to
Černoboh si zahrál s Luděkem! — a
Ústy geho záwistiwě škádlj
Wlaslawa, že wěrnau reka swého
Oddanostj wychlaubat se chtěl! — Což
Tobě, Slawoši — ó mluw, a hněw mi
Z ňader wymluw! — co se tobě o té
Hnusné zpráwě zdá?

SLAWOŠ.

Že lžj ge černau,
Gako noc ge černá proti dennj
Swětlosti !

WLASTISLAW.

To gá řku také! Čestmjr
Můg, a zrádce, odpadljk ? Nu, tedy
Bozi nahý podwod rauchem prawdy
Zastřete, a za swatost geg swětům
Pošlete! — Můg Čestmjr, mezi njmž a
Tebau duše moge stála, sosna
Nebetyčná mezi dwěma skalama —
Čestmjr zrádcem! Tedy wjru ztratit
Musjm w prawdomluwné bohy!

(Zwenku slyšeti zwuk trauby.)

Co to ?
Slyšels? Bozi chtěgj Wlastislawa
Zhanbiti a Čestmjra mu, reka
Statečného, přiwáděgj. Wen — wen
Gemu wstřjc!

Wýstup osmý.

LUDĚK, *hned na to* KRUWOG, LIBĚNA.

WLASTISLAW.

Nu mluw — náš bohatýr se
Wracj ?

LUDĚK.

I to aby pod meznjk ho
Pohrobili, anebo nezkropený popel
Geho do wšech wětrů roztrausili !

SLAWOŠ.

Dosawad gsi hněwiw ?

W l a s t i s l a w.

Co gsi zwěděl

O Čestmjru ?

L u d ě k.

Nic, co powjdánj

Hodno — byť by o prázdné to baňce

Byla pohádka.

(*Kruwog* wegde na smrt ubledlý, hlawu mage zawázanau, na dwa pacholky se podpjrage, wedlé něho *Libčna.*)

Tu ale, pane,

Podjwánj máš, a z toho zwjš i

Celau pohádku.

W l a s t i s l a w.

Čj gest ten obraz

Utrpenj ?

L u d ě k.

Twého sluhy — k tomu

Nedáwného, ale brzo dobře

Za swé služby placeného.

W l a s t i s l a w.

Nehrag

Se mnau o žert ! — Čj ta wysilená

Twář ?

K r u w o g.

Ha, ha, ha ! Arci wysilená !

Býwala wšak sjla w audech — býwal

Kruwog zdráw !

W l a s t i s l a w.

Tys Kruwog ? Diwý sokol

Z lesů Kaufjmských ? — A s tauto twářj ?

K r u w o g.

Heyno krahuljků z luhů Pražských

Sehnalo se na sokola — hněwem,

Že gsem práwa twého hágit počjnal.

WLASTISLAW.

Z Prahy na tě zkáza připadla ? — Ha,
Mně se w mozku blýskat začjná!

LUDĚK.

Ge-li blesk ten gméno „Čestmjr,“ dobře
Zablesklo se!

KRUWOG.

Ano, Čestmjr! — To gest
Gméno, při němž duch se mraucj wine
Z chladných loktů Moraně — a nowý
Zápal mrtwé audy zbuzuge!

LIBĚNA.

Otče, otče! — Ušetři se!

WLASTISLAW.

Tedy
Powěst prawdiwá, že Praha sluhu
Nowého si nagala ? — Ge Čestmjr
Strogem Neklanowým ?

LIBĚNA.

W službě Pražské
Zplenil otcůw týn —

SLAWOŠ.

To nedopowěz,
Djwko milostná!

WLASTISLAW.

Ba ne — an sice
Rozhněwaných bohů blesky pro tu
Zradu neslýchanau dřjwe by ho
Zchwátily — než pomsta má ho dosáhne! —
Do rukau wšem meč a w srdce hněw!
Slyš mě, Perune, ty hromowládce
Mstitelný, a pošli hněwu mému,
Wlku žeraucjmu, hogné potrawy!

Dřjw se weselost mi nerozhosti
W ňádru — prázdná zůstaň srdce mého
Pustina wšech radowánek, dokud
Wáha moge neodplatj třikrát
Těžšj mjrau, co mi Čestmjr učinil !
Gakož gsem ho milowal, ted' moge
Nenáwist ho bude stjhati — a
Dřjwe se mnau zwrať se Lucký stol, než
Geg kdy w mjru, w bogi ušetřjm.

Kruwog.

Slyš ho, Perune ! — i moge tak znj
Modlitba ! — Podey mi ruku, Wlaslawe,
Ať se na tu berlu mnohomocnau
Noha umjrawá podepře —

Wlastislaw.

Žalost dušj potřásá, an tobě
Takto we twář djwám se, a ruka
Na mysli mi tane wraždiwá ! I
Také Wlastislawa ťala drápem
Klikatým !

Kruwog.

Tys šťasten, Wlaslawe ! Ty
Rámě k ranám pozdwihneš — gá musjm
Do hrobu ! —

(Wšemožně se wztýčiw.)

Kdo káže Kruwogi, že
Musj do hrobu ? — Gá nechci — nesmjm
Do hrobu !

(Strhne si pásku s hlawy.)

Mne sjla neopauštj —
Zdráw gsem — mocen —

(Klesá.)

do boge — oh, proklatě !

LIBĚNA.

Dobřj bozi! — Otče, uchowey se!
Uchowey se djtěti!

KRUWOG.

Slyš, Wlaslawe!
Morana mne shánj — slib mi, knjže!
W službě twé gsem zašel — slib mi pomstu!
Wlaslawe, slib pomstu!

WLASTISLAW

(z diwé bolesti se protrhna).

Pomstu?
Ha, tjm dechem wětru gizliwého
Netřeba mi giskru w prsau teprw
Rozdychowat — sama sebau zniká —
Rozmáhá se — ňader klenutj mi
Hrozj spáliti! — Gen pomstu, pomstu!
Nebes rosa blahokogná kape
Z toho slowa w prsa raněná! — A
Pomstu Wlastislaw ti
Slibuge! Mne zachwať Morana, když
Nenakrmjm Lucké krkawce a
Gestřáby tjm masem zbitých Pražanů!

KRUWOG.

Ha, ha — dobře! Při té pjsni lehčeg
Se to laučj — se žiwotem — Liběno!

LIBĚNA.

Otče! — Knjže, pomoc poskytni!

WLASTISLAW.

Tu ge pomoc marná!

KRUWOG.

Ano, marná!
Cjtjm to — dech hrobu ofukuge
Twáři mau. Slib, Wlastislawe — djtě

Moge opatrug — mne pomsti — Kruwog —
Čestmjr — Morana!

(Klesá — oděnci zpowolna geg na zemi spauštěgj, až i gednjm kolenem pokleknau, tak že se mu hlawa na gich druhé koleno sklonj.)

LIBĚNA

(sklesne wedlé něho).

Bozi, pomozte — ach, otče!

(Ticho — přestáwka.)

WLASTISLAW.

Plač — gen
Plač, ty autlá duše w těle kyprém,
Se slzau twá bolest odplyne — tyť
Otce opět we mně nalezneš, i
Bratra tobě podám Slawošem; leč
Pláče tady duše mužná w audech
Skalnatých — a gj se zahogenj
Nezrodj! — Gak gsem se wychlaubal! — že
Poklad wzácný we hlubinách duše
Chowám — Čestmjrowu oddanost?
Ha, ha! Wzácný poklad!

SLAWOŠ.

Zanech, pane, trudných připomjnek
Na newděčnjka; — co kolem tebe
Posud wěrně stogj, také tobě
Ztrátu nahradj.

WLASTISLAW.

To deytež, bozi!
Mjra přjzně mé tak welká byla,
Že by hněwu tolik wywrátilo
Poklid wšehomjra z kořene! A
Předce musjm nenáwidět geg; a
Gakž i láska s hněwem dušj hýbá:
Slaučit musjm citů hlasný bog!

Bog ? ! — Ha, gak se gednjm slowem gasně
Stawj před oči mi cesta budaucj !
Ano bog — a wšechny geho strasti ! — Wen,
Luděku ! — Můg meč — kdo z geho weyšky,
W řady mé se postawj, a káně,
Sokoly a krahuljky s sebau
Wezme na Pražanůw hnáty ! —

(*Luděk* spěchá wen – giž na prahu, an ho *Wlastislaw* zakřikne.)

Zastaw !

S wůlj mau i k Praze poletjš, ne
Ale mjrně žádat o Kaufjmsko
Neklana, a potom w geho službě
Zůstati — tam budeš hlásati :
Zhauba za mnau s Wlastislawem kráčj,
Tučné hody strogj pomsta zrádě !
Praha klesá, Lucký stol se wztáčj,
S njm i bugné kragů Zlických mládě ;
A co swět se gmenem Čechůw krásj,
Tuto wálku slawná powěst hlásj.

(Odcházj w komnatu postrannj. *Luděk* několik krokůw mezi tjm se přibljžiw, nynj prostřednjmi dweřmi ubjhá. *Slawoš* pospjšj k *Liběně*, dosawad podlé otce klečjcj.)

Gednánj třetj.

Na Wyšehradě — gako w gednánj prwnjm.

Wýstup prwnj.

NEKLAN *na knjžecjm stolci; kolem něho* lopotowé, *mezi nimiž i* WOGMJR *s* ČASTAWAU *a* ČESTMJR. LUDĚK *s* dwěma zbrognošema Wlastislawowýma *na protěgšj straně. Na zad w půl kole* shromážděný lid Pražanů.

LUDĚK.

To gest gádro mého poselstwj! — Teď
Čiň, co čiň už, Neklane — wšak dey se
Na prosby! Geť žrawých krahuljků
W rukau Wlaslawowých!

NEKLAN.

By ti gazyk
Zkameněl — ty nectný posle pána
Nestaudného! Rychle krokůw obrať
K Žatecku, a oznam geho pýše:
„Takto mluwj Neklan, Prahy pán:
Z hněwu Wlaslawowa nerodj se
Praze strach, a proti meči geho
Dobrý ocel brausjme i ostré
Šjpy na krahugce kowáme.
Coby hlawy sklonil, neustaupj
Neklan z otcowského statku: Kaufjm

Starým práwem geho gest, i nedá
Ztenčowati prospěch národu.

LID.

Zdráw buď Neklan! Zkáza nepřátelům!

ČESTMJR.

Ustaniž a slowo muži dowol,
Knjže, zběhlému! Geť wálka diwé
Zwjře, tučných rolj w slepém wzteku
Přerýwagjcj; leč wálka mezi
Bratry potwora ge třikrát horšj,
Bohůw kletba neytěžšj! — Nech ať se
W mjru porowná, co mezi Prahau
Křiwého a mezi Lučany, gá
Sám se o to w Žatci pokusjm —

ČASTAWA.

Nedeyte mu domluwit, Pražané!

LID.

Neposlauchey rady, knjže!

NEKLAN.

Čestmjre!
Mám-li wěřit sluchu?

LUDĚK.

Ha, ha! uwěř!
Naučilť se Čmjrek w heynu Pražských
Zagjců i zagečjmu škwikotu.

ČESTMJR.

Nenaučil! — Neopětug mi to
Slowo hnusné, abych nezapomněl,
Že máš delšj waus — a drzj ústa
Tobě nezacpal! Ge Čestmjr gméno
Mé, a gako *čest* mi wůdcem byla
Do bogů se ženaucjmu; gesti
Před bogem mé heslo — *mjr*!

ČASTAWA.

To bozi

Nedeytež, kde hanba hrozj národu!
Bog — a žádný spolek ani s bratry,
Genžto dětem gedné matky kaupel
Krweplnau chystagj!
Mjr ge wražda Pražské oslawy a
Spásy našj pjseň pohřebnj.

WOGMJR.

Upokog se, dcero!

ČASTAWA.

Nechci býti
Pokogná! To ženich můg, a s báznj
Častawa se nezasnaubj!

ČESTMJR.

S báznj?
Kdo smj Čestmjra tu pokárati
Z bázně? Maudré powáženj zlých a
Dobrých následků ge statečnost.

NEKLAN.

Také u mne dobře powážjno,
Reku náhle mjrumilowný!
Či-li mnjš ty Neklana být slabým
Saudcem nad blahostj národu, a
Matným geho opatrownjkem? Ať
Wydá hlasy národ sám!

LID.

Buď wálka!

WOGMJR.

Wálka buď! — to spogený náš hlas.

NEKLAN.

Wálka buď! — a tak gest uzawřjno

Myslj gednoswornau ! Běda, kdoby
Zradu obmeyšlel !

LID.

To běda ! běda !

LUDĚK.

Slyšjš, Čestmjre ? — Tu wyhrožugj
Zradě !

ČESTMJR.

Zradě ? Padá wýhrůžka ta
Na mne ? Zpáchal gá kdy zradu ? Na kom ?
W službě u Wlaslawa konal gsem, co
Powinnostj bylo, dlauhý, wěrný
Čas, i bylť učilištěm wálky
Geho, kdežto zkaušeti se měla
Mladá peruť moge, nežby w prospěch
Ztužila se wlastnjm kraganům ! Ta
Doba přišla —
Zrak mi oswětlen, i ogasněna
Cesta audům ztuženým, a rámě,
Srdce moge od té doby dáno službě
Domácj. A nynj —
Kdož mi předhodj, že taužjm po zradě ?
Mluwil gsem, gak znělo w Čestmjrowi
Člowěku — i nestydjm se citu
Gemného — teď mluwjm hlasem reka :
Wálka buď a wálka ! Hlawu blaze
W lůžko nesložjm a nezotawjm
Audů, dokud gediný se bude
Na wlast brausit meč ! A takž mi
We twář budiž od každého z lidu
Plywáno, buď hanba spolek můg, když
Wolat přestanu : buď zhaubcům zkáza —
Nepřjteli smrt !

Lopotowé

(na meč udeřj).

Buď zhaubcům zkáza —
Nepřjteli smrt!

Lid

(čepice do powětřj metage).

Bud sláwa Neklanu!

Něklan

(wzchopj se — *Luděkowi*).

Ohlas wůle gednosworné, w srdci
Wzniklé weškerého lidu, slyšel
Gsi — s tau zpráwau zaleť k Wlastislawu
Chlubnému! Geť Praha odhodlána
Wzteku geho opřjti se každý
Čas, a řečj na smrt hroziwých se
Nebogj co hrotů gistě smrtjcjch.
W smutek obléká se duše wěrná,
Widauci, an wětwe gedněch matek,
Gedněch otců kmeny, rozhořčeni,
Záwistiwi na sebe se tisknau,
Zúmyslnau zkázu strogjce; leč
Gak i bolestj se ňádra plnj,
Kdy se w krage krew a plamen wlnj,
W bog a k smrti musj s lidem knjže,
Má-li národ prost být cizj tjže!

(S *lopoty* odegde — *lid* ginau stranau se roztrausj.)

Luděk.

Čmjre!

Čestmjr.

Nezačjney pjseň hlasem,
Genžby nazpět uwedl mě ke dnjm,
W gichžto praudu nikdy kochati se
Nebudem! — Co žádáš geště?

LUDĚK.

Bratře!
Proč gsi nám tak učinil? — Toť rozkoš
Moge byla — gako tatjk gsem se
Na ni těšjwal — když znělo wůbec:
Wlastislaw ge kořen náš — a Čestmjr
Stromu wrcholek! — Pogď semnau do Žatce!

ČESTMJR

(kyne, aby odešel).

LUDĚK.

Dobrý šotek tě tu zdržuge, a
Neradjm ti, abys rady geho
Někdy zamjtal; to wjm, že w Lucku
Na tě čjhá Morana — a gá si
Baňku držjwe medem nenaplnjm,
Dokud do nj krwe nenaberu
Z tebe gako z bystřiny! — Buď zdráw!

(Se *zbrognoši* odegde.)

(Krátké pomlčenj.)

ČASTAWA.

Podiwenj wěru gjmá duši
Mau, žes, reku, tolikeré wnadě
Odolal, a Wyšehradu gako
Chudičkému žebrákowi neřek:
Stůg, gaks léta bez Čestmjra stál — mne
Wede ginám srdce hlas!

ČESTMJR.

Mne? — Gak to?
Nezadal gsem rámě, srdce swoge
Kragům otcowskjm? — a neswěřil mi
Neklan lidu swého spasenj?
Proč bych Wyšehrad měl zůstawit? — proč
Slibu swého wazby trhati?

ČASTAWA.

Proč ? — Ó newědomý hrdino ! A
Tjmto „proč“ — tau wetchau branj, hodláš
Opřjti se djwčj ostrozrakosti ?
Silněgšj tě pauta wábj k Žatci
Nežli Praha gest i Častawa — a
Proto bylbys, reku, wogwodu rád
W sobě zapřel, aby slabý člowěk
Gednati směl podlé chuti smyslůw.

ČESTMJR.

O čem mluwjš ? — Gá ti nerozumjm.

ČASTAWA.

Ó, to welké tagemstwj ! — A pro wše,
Co se bohům ljbj, ať se o tom
Srdce twoge nedowj ! — Ha, zrádce !
U mé lásky, u té wraucj, slabé,
Showjwawé, poděkug se, že gsem
Před knjžetem, před očima Prahy
Neodkryla hanbu twau, a wlastnj
Bolest w duši hlaubi ukryla. Či
Mysljš, žebych w skutku newěděla,
Proč gsi radil mjr — a proč i w Žatci
Rownati se chtěl ?

ČESTMJR.

Tys wšewědoma,
Wěru ! Dosti hlasně progewil gsem
Zdánj swé a úmysl.

ČASTAWA.

O Liběně gsi se nezmjnil ! — Ha,
Gak ti gako šjp to gméno srdce
Progelo !

ČESTMJR.

Kam tapeš we bludech ?

ČASTAWA.

Blud byl arci — těžký blud byl, když gsem
Po dnech dlauhých, po mnohém snu, gasnau
Hwězdu na obloze žádostj swých
W tobě spatřila, a předůwěrně
Za nj dnů mých cesty řjdila. Ó,
Blud byl arci, když gsem nezrušeně,
Bez bolesti, bez posměchu — na wždy
We twém srdci chtěla wládnauti;
Blud byl — směg se nynj slzám djwčjm,
Gežto kanau z bludu.

ČESTMJR.

Ty se sama
Saužjš — bez přjčiny.

ČASTAWA.

Sama? — A to
„Sama" gako wjtr mraziwý ti
Wěge ze rtů! Gsi-li bez winy, proč
Oko w oko, ústa na ústa mi
Nedoswědčjš prawdu? — Ó, nech — nenuť
Twáře k úsměchu! Ge zrada každé
Mužské usmánj, a kdyby slowo
Lichotiwé ze rtů mužských gako
Sjmě padlo na zemi, giž celý
Swět by porostlý byl podwodem a
Zradau.

ČESTMJR.

Častawo! Tak gsem tě geště
Nepoznal.

ČASTAWA.

Gá Čmjra také tak ne —
Gako nynj poznáwám.

ČESTMJR.

Mně djwka,

Žena milowná posud gako
Družka mužowa se gewila — co
Služka geho bolestj a slastj —

Častawa.

Služka ? — Služka gá — ta Wogmjrowa
Dcera, Biwogowa wnučka !

Čestmjr.

Služby manželčiny zušlechťuge
Láska mužowa, a gako na dobré swé
Bohy na ně spoléhá; ty ale
Wlády chtiwau, hrdau řečj, rukau
Diwě rozpálenau ztjráš, rušjš
Nemilosrdně, co w blahém sněnj
Hrawá duše přeochotně w obraz
Krásný, plný ljbých úsměchů si
K těše setkala — a gako druhdy
Na palauku před pastýřem widjm
Tebe nynj před wogwodau bytost
Ženy w pýchu zahalowati.

Častawa.

Ano, djwka pyšná gsem, a zpřjzněn
Mi ge knjžat Pražských dům — gich krew ge
Žiwot audů mých; a podám-li se
Lásce mužowy, chci samogedna
Gako kněžna w srdci geho wládnauti.
Znělyť sliby twoge také gako
Slowa bohů, srdci důwěrnému
Blaho gisté udělugjcjch — a
Nynj zradně wrtkawý se k djwce
Giné obracjš.

Čestmjr.

Waž lépe slowa swá !

Častawa.

Můžeš wywrátit mau žalobu ?

ČESTMJR.

To

Nemohu i nechci! Sebe sám bych
Musel w oškliwosti mjti, kdybych
Zapjránjm, chytře nastrogenau
Lžj snad mysl djwčj opautati chtěl.
Prawdu powědělas! Bohůw ruka
Dotknula se zraků mých, že děwu
Spatřil gsem — ne krásněgšj než dcera
Wogmjrowa gest; leč pohled, slowo,
Gednánj a smysl gegj tak se autlé,
Gemné, lásky plné zgewily, že
Ona gediná mi zdá se býti
Zdrogem, po němž práhne duše má, když
Do stjnu se chýlj z weřegného
Wedra. Ano — wěz! — mé srdce nowau
Milostj se klonj k Liběně, a
Žiwot bez nj gest mi smutná paušť!

ČASTAWA.

Běda! Běda mně!

ČESTMJR.

Násilně gsi strhla srdce mého
Záclonu — i stogjm před tebau, gak
Gsem, a klegi přetwářku.
Zděšena ge prudkostj twau duše
Má, a byťbych i hned wedlé otcůw
Obyčege dáwnoletého wás
Obě zwolil za družky swé pauti
Pozemské —

ČASTAWA.

Ustaň! — ani slowa dále netrať
O sňatku swé zrady s upřjmnostj
Mau! Hleď ženu ginau ukowati

W obyčeg ten ukrutný —
Djwku, kteráž nemiluge, ani
Nemilowala;
Gá ti pauhý posměch za odpowěď
Dám, až opět začneš o lásce a
O saudružstwj na té pauti pozemské.

Čestmjr.

Častawo! ty howor diwně zatáčjš!
Hleď se, bys té doby nelitowala.

Častawa.

Litowati? Gá — ta Wogmjrowa
Dcera litowati? — Widjš, láska
Moge tak ge wraucj — tyto twáře
Planaucj, ta slza w očjch o mé
Lásce doswědčj; wšak litowati
Nebudu, co z lásky, z panenského
Hněwu, z bolesti — ne! z oškliwosti
Ústa moge řekla!
Opadáwáť milosti mé kwět –
Cjtjm to — a hrobem ge mi swět;
K ljtosti wšak Častawa se nesnjžj,
Gakkoliw gj zrada ubljžj!
Kráčeg dále na swé nowé dráze,
Rozlaučené běžj naše kroky!
Láska bude myslit na auskoky,
Až ti pomstau splatj w plné wáze!

(Odegde.)

Čestmjr

(po dlauhém, hlubokém zamyšlenj).

Sem až tedy — k této chwjli — k tomu
Konci přiwedla mě ona tauha,
Od autlého wěku dautnagjcj,
S každým rokem palčiwěgšj? — Gedna

Hwězda z dwau mých wěrných průwodkyň tu
Zhasla — zašla w moři ledowé mé
Lhostegnosti ! A wšak nesmj, nemůž
Druhá sama zářiti ; giť žiwj
Genom uswit družky sesterské, a
Bez nj swalilaby tma se na mne
Půlnočnj. — Ó, Liběno ! má hwězdo
Nowá, gediná ! Tys gemněgšjm se
Leskem pousmála w tuto noc, a
Gakž i slabý genom záswit ke mně
Dálkau proniká: mne předce wábj.
Půgdu za tebau !
Půgdu za tebau, bych dlauhá léta
Marnau tauhau neprohrál, a skok gen
Mage na rozhodnau k žádanému
Cjli, neustaupil gako bázliwec.

(Semotam přecházege.)

Žatec nenj daleko — mne sprostý
Oděw zahalj — zde zatjm počnau
K wálce přjprawy, a nežli bude
Wůdce potřebj, giž oblažený
Do Prahy se wrátj. — Oblažený ?
Ano ! — giné wěci přáti nesmjm,
Giného se báti nemohu — to
Na swém srdci, na swé wjře, na swé
Bytnosti a na wšj odplatě bych
Musel zaufati ! — Ne, ginák nemohu !
Klesne pauto, w němž má tauha lkála,
Dokud bludné sny gi swjraly;
Wůle rekowa ge pewná skála,
Byť i swětowé se zpjrali !
Klesnaut může rek tau diwau mocj —

Gen se k swětlu wypni z tmawé noci,
Meč i srdce braň si swého práwa,
W sláwě plesey láska, w lásce sláwa!

(Odegde.)

Zahrada podlé týna Wlastislawowa w Žatci.

Wýstup druhý.

Liběna. Slawoš.

Liběna.

Což pak zbranj musjte, zlj muži,
Práwa proti sobě hágiti? Což
Nenj ljbezněgšjch léků proti
Neswáru dwau knjžat, nežli oheň
W tiché chyši rolnjkůw a praudy
Krwe w kwětných kraginách? Ó srdce
Kamenná!

Slawoš.

Mým letům neslušno ge
Rozhodnauti spory knjžecj — mně
Konati gest, co mi welj pán a
Dobroděg. Mé rámě nepostačj
Na čin geho wáhu držeti, mé
Srdce pewnau wjrau k geho wůli
Spautáno, a podlé krokůw geho
Řjdj se i kročeg můg.
Bázeň z duše autlé wypusť. Málo
Dnůw gen uplyne, a s wjtězi se
Wrátiw, opět k srdci tebe, duše
Moge, přiwinu.

Liběna.

Ach, gá se neptám

Po wjtězstwj, po tom plesu diwých
Mužů; i když otec ohniwými
Slowy o rekowských činech mluwjwal,
Gá si w duchu s autlegšjmi hrála
Obrazy, gakž po matce mi byly
W mysli zůstaly — a teď bych wětšj
Došla rozkoše, bych laučiti se
S wámi neměla. Mne děsj černj
Snowé. Wlaslawa gsem w krwi zřela —
Tobě wtiskala gsem bjlý wěnec
Na čelo —

SLAWOŠ.

Ay, bohům wřelé djky!
Toť ge wjtězstwj a našich swateb
Znamenj. Ó, neměg o mne ani
O Wlaslawa trapných starostj. On
Stogj pod ochranau dobrodĕgných
Bohů, a gich milost také mne i
Tebe ozářj.

LIBĚNA.

Ó, gá se kořjm
Bohům wěčným; ale oni twáře
Mé giž w mládj gako z hněwu
Porosili slzami, že newjm,
Gestli oko zgasněné kdy k slunci
Pozdwihnu.

SLAWOŠ.

Ay, Liběno! Což nenj
Láska twoge dosti wraucj, by gj
Uschla každá slza bolestná?
Láska geť lék bohů při žalosti
Lidské. — Také mně se gitro zornj
Mého žitj nesmálo; byl mladý

Den, a chmurau powlečena stála
Geště obloha: až Wlaslaw se
Ugal péčj otcowskau mne sirotka.
Krásněg pletl se pak dnů mých wěnec,
Až doň kwjtko neykrásněgšj — tebe
Liběno má! — Lada připogila
Milostná!

(Obegme gi.)

LIBĚNA.

Můg Slawoši! Ach, gak tě
Milugi! — Gen abych tauto láskau,
Rychle zňatau, bohy nerozhněwala!
Sotwa otec pohroben —

SLAWOŠ.

Tys oči
Plné slzj přinesla mu k slušné
Oběti! A tjm se práwě bohů
Wůle zgewuge, že tebe k mému
Srdci pautagj; neb když w twé modré,
Čisté oko hledjm, gest mi, gakbych
Na obloze gasné widěl psáno
Štěstj swé i twé.

LIBĚNA.

Gsau-li zraky okna w neytagněgšj
Schránku srdce lidského: tuť u mne
Spatřjš wěrné lásky autlý kwět.

Hlas LUDĚKŮW za scenau.

Kýho šotka, Slawoši! — Kde wězjš?
Pogď, a naljwey si! — Wlaslaw čeká.

SLAWOŠ.

Což mi ani dobu krátkau nelze
Odlaučit se z plesu hřmotného? Gich
Srdce u kwasu ge weselo, a

K bljzkým bogům chuti nabýwá.
Gá tu před odchodem w wzduchu lásky,
W sladké samotnosti ztápěti chci
Duši — a giž wolá záwistiwá,
Skaupá powinnost. Ty zatjm prodlj
W stjnu hustých wětwj ; brzo wrátj
Se má wraucj láska.

(Odegde.)

LIBĚNA.

Moge bude
S tauhau na twé obegmutj čekati !

Wýstup třetj.

ČESTMJR *w oděwu rolnickém.* LIBĚNA.

ČESTMJR.

Nelekey se — nenaplňug tichý
Wečer děsným křikem, ge-li tobě
Dwogjch prsau wolný dechot milý —
Twých a mých !

LIBĚNA.

Ó, spas mě Perun ! Čj ge
Tato twáře ?

ČESTMJR.

Twého přjtele !
S důwěrau se na mne djwey; blaho
Twé ge moge přánj, úsměch twůg má
Odměna. Ó, nastruň srdce swoge
Milostj, by prosba má w něm ljbě
Zawzněla !

LIBĚNA.

Prchni, muži diwý ! Ústa twoge
Owšem dobré slibugj; leč oko
Hořj zkázychtiwým plamenem.

ČESTMJR.

Plamenem; — djš dobře. Láska moge
Neypřjmĕgšj cestu hledá k průchodu.

LIBĔNA

(chce odegjti).

ČESTMJR.

Neubjhey! Na rozhodnau padla
Doba, štĕstj nebo zkázu w lůnĕ
Nesaucj, a nikdy se giž krokem
Nepřikulhá zpátečnjm.

LIBĔNA.

Ó bozi,
Zbawte djwku zšjleného muže!
Pryč, ať nezawolám o pomoc!

ČESTMJR.

Newoley — a pomni na dobu, když
Na otcowském týnĕ ondy w strachu
U nohau mi klečelas —

LIBĔNA.

Spas, Lado,
Ubohau! Tys —

ČESTMJR.

Newypauštĕg gméno —
Heslemť ge tu nepřátelským! Ano,
Gsemtĕ, gehož mjnjš — gemuž gsi se
Hwĕzda střjbrostkwaucj w temné noci
Zgewila, že wzešlo gasno w duše
Pustinách. Ni lidu hnĕw, ni meče
Nepřátelské nezastawj krok můg,
An mĕ srdce pudj za tebau!

LIBĔNA.

Prchni, prchni! Wlaslaw na bljzku zde
Strogj hody wálečné —

(Z dálky zawznj hlahol trub a bubnů, gakož i weselé pokřikowánj).

ČESTMJR.

To wjm, a
Kdyby weškeu swět mi odpor činil,
Gá se musil k milosti twé na paut
Wydati.

LIBĚNA.

Swé zkáze wběhls do rukau!
Běda tobě, dostihne-li tebe
Wlastislawůw hněw.

ČESTMJR.

Z twé nemilosti
Střjlj po mně zkáza šjpy plamenné!
Pro twau milost prsa proti střelám
Msty a zlosti mužně ozbrogjm — leč
Bez milosti twé ge žiwot můg i
Bez štjtu. Ó, nakloň srdce mladé!
Hrdý wjtěz klečj u twých nohau —
Prchni semnau — w Praze tobě krásný
Wstane lásky chrám.

LIBĚNA.

Ty o lásce mi
Mluwjš, wrahu otce mého? Tebe
Nenáwiděť musj osiřelá
Dcera, gakož w nenáwisti má, co
Dobřj bozi kletbau trestali.

ČESTMJR.

Wylj, wylj hněwu swého praud — tys
W hněwu krásněgšj, než tebe duch můg
W milosti si zobrazil!

LIBĚNA.

Ó, nemluw!
Nesmjm tebe poslauchati.

Čestmjr

(wzchopj se).

Nesmjš ? !

A gá stawit nesmjm citů praud ! — Mé
Oko ztopeno w twé spanilosti —
Duše moge ponořena w plamenu !
Gednák w praudu, gednák we požáru
W lásce twé gsem pochowán ! Gá pro tě
Sláwu, dnů swých cenu neykrásněgšj,
We hru dám, i musjm wjtěz cjle
Swého dospěti !

Liběna.

Ty wystaw ginde
Brány swého wjtězstwj ! Geť wálka
Před rukau, twé krwožjzni kaupel
Wjtaná — w té zaraz pewně slaupy
Chrámu swého, by se na twau wlastnj
Hlawu nezřjtil !

Čestmjr.

To učinjm !
Zpausta padne w chyše, zhauba na role.
Perun swědek můg, že wášni swogj
Krwe plné hody ustrogjm ! Ty
Gediná gen můžeš přiodjti
Krutost rauchem beránčjm. Gen slowo
Ke mně prahnaucjmu — krátké slowo
Ze rtů medowých —

Liběna.

Twé snaženj ge
Marné ! Slowa medowá giž láska
Djwčj ginde wěnowala, djkem
Za dar upřjmného srdce. Znáš-li
Slawoše ?

Čestmjr.

Ha, Čarte ! — Slawoše ?

Wýstup čtwrtý.

Slawoš. Předešlj.

Slawoš.

Kdo tu wolá ?

Liběna

(běžj mu w austrety).

Ó, můg Slawoši !
Ha, gen pukey — pukey obloho mých
Zlatých snů a pokladem swým toho
Chlapce zasypey !

Slawoš.

Pro mocnost Běsů ! —
Tu ge Čestmjr ! ?

Čestmjr.

Ge tu Čestmjr — a s njm
Twoge zkáza, genžtos aulisně se
K cjli geho tauhy neywraucněgšj
Před njm přikradl.

Slawoš.

Ha, prchni, zrado !
Poděkug se bohům, že gsau w Žatci
Lepšj srdce zůstala, než sliby
Lomná twoge newěra mu odwedla !

Čestmjr.

Nuže, tedy dokaž mi, že také
Udatněgšjch milownjků w Žatci
Zůstalo ! Giž napni meč, anebo
Liběny se odřjkey !

Slawoš.

Co prawjš ?

LIBĚNA.

On twé djwce mluwil o lásce, a
K milosti chtěl srdce gegj diwým
Slowem pohnauti.

SLAWOŠ.

Co slyšjm ?

ČESTMJR.

Wýrok
Smrti swé ! Pryč od Liběny odstup,
Aneb k Moraně se schyl !

SLAWOŠ

(*Liběnu* w náruč pogme).

W to darmo
Daufáš, odběhljku ! A že mečem
Wládnauti mě Wlaslaw naučil — to
Wjš. Ni ranám smrti láska moge
Neustaupj !

ČESTMJR

(tasj meč).

Musj ustaupiti !

LIBĚNA

(*Slawoši* z loktů se wymknaue).

Pomoz, pomoz, Wlastislawe !

SLAWOŠ

(wytasj meč).

ČESTMJR

(třetj ranau mu meč wyraziw *Liběnu* uchwátj.)

LIBĚNA.

Pomoz,
Pane !

ČESTMJR.

Nebuř tichý wečer — pro swau
Lásku —

Wýstup pátý.

Wlastislaw *kwasem roznjcený — za njm* Luděk *a množstwj* lopotů.

Kdo tu wolá Wlastislawa ?

Liběna.

Wrahowé zde !

Slawoš.

Čestmjr tady, pane —
Zakuklený šatem rolnickým, a
K lásce rozněcuge Liběnu !

Wlastislaw.

Gak ? Ty se mnau hřjčky tropjš ?

Čestmjr.

Netropj !
Ge tu Čestmjr — zdráw a silen, gak tu
Často stáwal s Wlaslawem.

Wlastislaw.

Ha, černj
Bozi !

Luděk.

Přineste mi baňku ! Tady
Tokem červená se zakaurj.

Wlastislaw.

Djky tobě, mocná Morano ! tys
Na wálečné kwasy wjtaněgšj
Nemohla mi poslat pochautku !

(*Čestmjrowi.*)

Psowé by tě měli na odměnu
Roztrhati — diwé ptactwo w šjrém
Poli na twých zradných kostjch hrdlo
Naplniti hladowé: leč milost
Prokáže ti Wlaslaw nezaslauženau,

Milost — gako reku na bogi, a
Wlastnj rukau tebe — meč mi deyte,
Meč !

(Wytrhne *Luděkowi* meč z pošwy.)

ČESTMJR.

I tu se blýská meč a ruka
Mužná ; odhodlaná smělost wládne
Mečem tjm, i nedá udatenstwj
Swého powěst przniti — a byťby
K ochraně se tjmto štjtem měla
Ukrýti !

(*Liběnu* k prsaum přiwine.)

LIBĚNA.

Ach, Slawoši můg, pomoz !

SLAWOŠ.

Ustaň, Wlastislawe ! Zkáza hrozj
Djwce newinné tau zdiwočilau
Zaufalostj Čestmjra — a blaha
Mého chrám ge na žiwotě gegjm
Založen !

WLASTISLAW.

Zpátky, mládě ! — nekaž honbu pánu
Swému, horaucjmu po krwi gak
Lesnj hladowec ! — Giž napni ocel,
Zradný hrdino ! Twůg učitel tě
Zůwe k bogi poslednjmu. Pogď — a
Děwu pusť !

ČESTMJR.

I za weškeré blaho
Nebes, gakowým nás w zapálenj
Přeposwátném těšjwagj bohů
Sluhowé — tu děwu nepustjm. Můg
Žiwot w nj ge zakořeněn. Žiw s nj
Aneb mrtew zůstanu !

WLASTISLAW
(diwě se zasměge).
To prawjš
Maudře, reku chaulostiwý! Djwčj
Prsa nastraž, kde twá zrada, s báznj
Wěrně spolčena, se nemůž opřjti!
Bláhowec gá, že gsem tauto rukau
Knjžecj ti ustlati chtěl w chladné
Lůno Morany! Gen s powrhelci
Spáti musjš, sluho beze cti!

ČESTMJR
(sebau trhne a pustj *Liběnu*, kteráž na to k *Slawoši* se ucbýlj).
Beze cti ?!

WLASTISLAW.
Co geště mluwjš ? — Co tu
Hledáš w týně pána Žateckého ?
Po čem sljdj krok twůg, genžto zradau
Na swém dobrodinci nasycený
Z učiliště — z domu newděčně se
Wyhostil a k nowé službě w Praze
Uwázal ? — Gsi tady wůlj Neklana ?
Z Prahy's prchnul, gakož powinnosti
K Žatci, starý wděk a platné sliby
Porušil — gsi zrádcem tam i tady,
Sluho beze cti!

ČESTMJR.
To lžeš a lžeš — gak
Že mě Perun slyšj hromowládce —
Hrdý Wlaslawe, a genom tobě
Tu lež odpauštjm. Gá tobě slaužil,
Dokud syna staršj powinnosti
K otcowskému kragi nepřipautaly,
Aniž Neklanu gsem sliby zrušil,

Za hlasem swé lásky odwážiw se
Na Žatec. Zde owšem odkwetlo mé
Daufanj, mé tauhy hwězda gitřnj
Zanikla, i stogjm nynj w rukau
Twých — ač bych si mohl mečem wěrným
Sám hrob wykopati w kůpě
Četných mrtwých těl: wšak widěti má
Wlastislaw, že geho žáka i smrt
Méně důstogná giž newyděsj,
An se lásky odřjkati má —
Toho slaupu dnů swých pozemských.
Mohlť bych ti nynj zawolati
W paměť knjžecj, co nedáwno mi
Sljbil před těmito lopoty, že
Učinjš, oč tebe požádám, nechť
Osud nás dwa, gak chce, postawj; teď
Ale gazyk newj o prosbách — a
Tuto stogjm — tu ge meč můg u twých
Nohau, abys poznal, umjrám-li
Se ctj — nebo beze cti!

LUDĚK.

Chopte se ho — mečům na pokwasy!

(Pohnutj mezi družinau.)

WLASTISLAW.

Zpátky! — Ani o krok bljže k tomu
Na hrdosti dmaucjmu se pastewci!

(Pomlčenj. — Po něgaké chwjli *Čestmjrowi.*)

Mnjš ty welkau myslj wyniknauti
Nad Wlastislawa? — Meč opět zdwihni.
Tobě nezáležj na žiwotě — mně
Nezáležj na twém úmrtj; a
Bylby domu mého opatrowánj
Skřitkowé mi na wýstrahu twáře

Plny strachu okazowali, že
Nepřjtele, záhubu swau propauštjm:
Odegdi a wrať se k nowým službám
Do Prahy, i s wětšj wěrnostj se
K wykonánj powinnostj připraw,
Abys wědomj, to žiwé w prsau
Hádě umořil, že tebau Wlaslaw
Opowrhuge.
Marnéť bylo s hwězdami twé hránj,
S bludičkami sjlu's promařil;
Wěnec sláwy twé se k hrobu sklánj,
A kwět lásky twé se nezdařil.
Nás tu pohled twůg giž nezasmušj;
Tuto wiz — to dwé gá požehnám —
(Ruce *Liběny* a *Slawoše* spogj.)
Wášeň twá gich lásku neporušj,
Bohům o to hogné žertwy dám.
Ty se k Praze nawrať, k službě nowé,
Wlastislaw ti odgjt dowolj;
Chraň se ale, by nás přjštj dnowé
S branj nepotkali na poli!
Gednau winy mine pánů hněw,
Podruhé geg uhasj gen krew;
A kde my se přjště uhlédáme,
Tam i hrobům gistau kořist dáme!
(Odegde se swými — *Čestmjr* ginau stranau.)

Na Wyšchradě, gako z počátku tohoto gednánj.
Wečer.

Wýstup šestý.

KLEN. SITEK. PRAŽANÉ *obogjho pohlawj — někteřj s pochodněmi.* WOGMJR *a* LOPOTOWÉ, *mezi nimi* NEKLAN *wygde s* některými PÁNY.

NEKLAN.

Gaká hrůza wběhla mezi lid můg,
Že mu za wečera utichlého
Diwá bázeň hlawy mate, a slow
Maudrých, rozwážliwých promluwiti
Nedá ?

SITEK.

Pane — Lučané — ach, gazyk
Trne geště ulekánjm, obraz
Mage wyljčiti, genžto sluch i
Zraky wyděsil. Ó, poslyš, pane !
Wlastislaw giž pálj dědiny, a
Wýpar krwe gako hrozný posel
Před njm pospjchá.

LID.

Pomož, pane ! Zapuď nepřjtele !

NEKLAN.

Kde ge Čestmjr ? Wzhůru, strogte zbory !
Předlauho giž prodléwáno. Kde ge
Čestmjr ?

Wýstup sedmý.

ČASTAWA *rychle wystaupj.*

ČASTAWA.

Kde ge Čestmjr ? Ustup, lide !

Snad se we twém stjnu chowá — snad swé
Řady k bitwě urownáwá — snad si —
Ha, ha! Statný wogewoda! Gá ti
Powjm, Praho — slyš mě knjže i ty
Lide, genžtos gistau hradbau myslil
Ohnati swé blaho, Čestmjra si
Zwoliw za wogwodu — gá ti powjm,
Kde twůg Čestmjr wězj! Zagel do Žatce.

NEKLAN.

Co gsi řekla?

WOGMJR.

Dcero, dcero!

LID.

Zkáza zrádci!

KLEN

(dera se ku předu).

Newěřte gj, Pražané! — Tys dcera
Pána mého, neklame-li ucho,
Gakož oko učinilo — prach gsem
Tobě s nohau ljbáwal, wždy twého
Poslušen gsa rozkazu: teď ale
Musjm hlasu w odpor pozdwihnauti!
Na omylu's, panj drahá — odwoley!
Čestmjr negel do Žatce.

ČASTAWA.

Zatřáslo mé slowo tak twým wetchým
Kořenem, že gako nad hrobem se
Kácj osněžená lebka twá?
Zaufal bysi, starče slabý, kdyby
Prawdau zněla ústa má, ač bys gen
Hrstku smutných dnů co těžké břjmě
Před Moranau zahoditi mohl?
Ó, žes oslepnul, bys widěl moge

Plesánj, ač dlauhá řada garnjch
Dnů teď pokažena ležj předemnau.

NEKLAN.

Upokog se, panno! Těžká nemoc
O tebe se pokaušj a smyslům
Hrozj bolná pohroma. Měg, otče
Na starosti dceru nemocnau!

ČASTAWA.

Nemocnau? Ba, bozi wědj, že gsem
Byla nemocna! Ó, těžká nemoc
Kljčila mau duši! Newyslowná,
Přetagemná wazba srdce moge
K muži pautala, gegž djwka wěrná,
Gakby ozdobau byl pokolenj
Swého, denně we snách wjdala, nic
Na daleké zemi swětěgšjho
Neznagjc, než milowati geg, a
Nestydjm se toho wyznánj —
Žiwot gemu obětowati.
Zmizela wšak nemoc má, co oko
Moge duši geho proniknuwši,
Schránku plnau zrady, křiwých slibů,
Pokrytstwj a lsti a newěry w nj
Shledalo. Giž uzdrawena gsem, a
Wlastnj, prawé powinnosti swé teď
Lépe znám. Ó, posilňtež mě, bozi,
W lásce k národu a knjžeti — a
Zrádce Čestmjra, genž Prahu
Tagně opustiw, gel wygednáwat
S nepřjtelem, k činu hanebnému
Dáwno úzce spogeným.

LID.

Buď zkáza
Čestmjru!

Wýstup osmý.

Č e s t m j r *wystaupj.*

Kdo wolá Čestmjra ?

L i d

(pobauřený).

Zabte zrádce — Černobohu na oběť !

Č a s t a w a.

Postůgte a mně si w krwi geho
Ruce zmýti přegte ! Gako wás i
Mne — ba hůře, boluěg, hanebněgi
Oklamal, gsa slibem lásky ke mně
Upaután a uchystané swatby.
Na mně spáchal zradu neywětšj — mně
Tady přede wšemi slušj pomsta.

Č e s t m j r.

Ay, co hnulo myslj Pražan tak, že
Plaché djwky twářnost ljtých sanj
Oblékagj, zwuky zhladowělých
Wlčic wydáwagjce ? Gsem zahnán
Mezi zšjlené ?

N e k l a n.

Kdes meškal, Čestmjre ?
Stogj sbory w pořádku ?

Č e s t m j r.

Než gitra
Růže neyrannčgšj na wýchodě
Temném zaplanau, giž muže k bogi
Powedu.

N e k l a n.

Wšak zbory Žatecké giž
Pálj naši dědinu. Kdes meškal ?
Byl gsi w Praze ?

Čestmjr.

Nebyl.

Klen.

Odwoley! Ach,
Synu, synu! Newěřte mu lidé
Dobřj! Podřekl se Čestmjr! Bylť on
W Praze, wěda, kdé ho wjže slib. Ó,
Zpamatug se synu!

Nekkan.

Byl gsi w Praze?

Častawa.

Nebyl! Nečekeyte na odpowěď,
Ústa zrádců nemohau gi dáti.

Neklan.

Kde gsi meškal?

Čestmjr.

K čemu otázka, kde
Odpowěď giž před otázkau známa?
Nestogj-liž tady Častawa, a
Newedla-liž na mne žalobu, an
Samogedna tušj, kam sem na čas
Krátký z Prahy odešel? Či ze rtů
Mých to chcete slyšeti? Nuž tedy
Wězte: Byl gsem w Žatci!

Častawa.

Ha, tu slyšte
Wyznánj té zlolagjcj zrady!

Klen.

Žádná zrada! Nerozuměl otázce!
Seber smysly, synu — řekni, že ses
Neobrátil tagně k Lučanům; sic
Lásku starau z těchto ňader wšecku
Wyplenjm co kaukol pjchlawý a

Zklamaného lidstwa kletbu na tě
Wrhnu krwawau !

ČESTMJR.

Gen poslyšte ! Gáť
Zradu nezpáchal, ač nelze prawdu
Zapřjti, že gsem byl na Lucku !

KLEN.

Běda, běda ! Pryč mě odwlekni, kdo
Milosrdj učinit chceš nešťastnému
Pěstaunowi, než ho gedowatý
Wýpar ljté šelmy ztráwj, kterauž
Ondy synem zwal a dědin ozdobau.
Wyslyš prosby moge, Perune — a
Zatrať duši zradyplodnau — běda,
Běda ! Ó, mé srdce ! Ó, můg hrob !

(Klopýtá mezi lid.)

ČESTMJR.

Otče ! Klene !

LID

(křiče a po zbrani sahage).

Zpátky, zrádce ! Zahyň !

ČESTMJR

(z pošwy meč wytrhne).

Ani krokem, pomatenci ! ke mně
Nepřistupug, kdo se těšj na zegtřek !
Zšjleni gste křiwau zprávau ljté
Wzteklice, a slowa maudrá gako
W rozbauřeném wětru o skaliny
Bigj o hlawu a srdce waše
Nadarmo ! Nuž, tedy mluwte ! Gakau
Zradu zpáchal gsem, že láska k djwce
Do Žatce mě wedla, nežli bitwa
Mezi Lučany a Prahau zkončena ?

Měl se Pražan wůdce wšechněch citů
Odřeknauti, kromě tuhé služby
We zbrani ? Měl Pražan wůdce sprostým
Podrobencem býti wašich rozmarů ?
Prosta gest má duše trestu hodné
Winy, leda že gsem tuto diwau
Žalobnici k nedostógné pomstě
Rozeškádlil, nemoha k nj láskau
Přilnauti, gakž po nj we snách kdysi
Taužila. A kdož mě proto zrádcem
Nazwe, rušitelem powinnostj
K národu ?

ČASTAWA.

Ó, zaslepený, genžto
Práwě před národem winu kladeš
Na winu, a zkázu sobě chystáš
Přegistau.
Mně by stud co břitký ocel prsa
Progel, kdybych zpomenauti měla,
Žes mi kdy co žwatlal o lásce ! To
Omlauwánj kratičký ge pláštjk
Na twau zradu, a byťs we lži o swé
K djwce milosti až po ústa se
Zatáčel, ta neukrytná wina
Twoge pod chatrnau tkaninau předc
Nahé audy okáže.

ČESTMJR.

To lžeš — a
Gen swé ženskosti, ač odrodilé,
Diwé, surowé, se poděkug, že
Ocel tuto we twém lhawém hrdle
Nezkaupám ! Swé zapři pohlawj a
Plnau hubau hněw můg z krwe twé se

Nasytj ! — Tam wzhůru pohledni, kde
Gako swědky wěčné hwězdy hořj;
Přede zrakem wěčných bohů — přede
Sluchem těchto mužů táži se tě:
Wjš-li, že gsem z giné přjčiny gel
Do Žatce, než milostj hnán k Liběně !

ČASTAWA

(w náramném bogi citů odporných).

Wjm, že z giné přjčiny gsi zagel
Do Žatce !

ČESTMJR

(hrůzau ucauwne).

Ha, tedy ustup, černých
Bohů wýplewku, gegž — aby wěrné
Duše škádlil — na zem poslali ! Ty
Negsi Častawa, to djtě wládycké !
Takto hněwy bohůw zúmyslně
Budit, nelze panně pozemské.

ČASTAWA.

Metey střelu hany přenáhlené
Na má prsa neostražená;
Tebeť ona ranj letem zpátečnjm.
Hanobenj ze rtu zlého znj co
Wěci dobré pochwala. Twé slowo
Nedostihne ucha lidského; i
Otec twůg tě opauštj a mužstwo
Kolem od tebe se odwracj.

ČESTMJR

(s rostaucjm popuzenjm k shromážděnému lidu)

Nuže, tedy k wám se utjkám — wás
K poslechnutj zwu a pronešenj
Saudu sprawedliwého —

LID.

Nic nechcem
Slyšeti !

WOGMJR.

Giž předlauho co zřegmé
Winy swědkowé tu dljme.

LID.

Učiň
Sprawedliwost, Neklane !

WOGMJR.

A wyluč
Poběhljka z řadůw lidu Pražského !

ČESTMJR.

Ne — mně bozi hledj na hlubinu
Duše — tato drzost, prosta wšechněch
Wazeb oddanosti, déle o mne
Otjrat se nesmj !
Učiň sprawedliwost, Neklane, a
Wydey důkaz wěhlasnosti w tomto
Zmatném smyslůw kolotánj lidu
Pobauřeného. Giž o to, pane,
Žádám.

NEKLAN.

Hlasy lidu buďte wládci
Swatými, když w potřebách ge srdce
Wypauštj, a maudré knjže dle nich
Wyřknutj swé pořádey. Tys wůli
Pražan gednohlasnau zaslechnul, gsi
Winen, že dle slowa wlastnjho gsi
S nepřjtelem tagně obcowal — a
Wůle má se s lidem gednotj.

ČESTMJR.

A ten tedy nález twému wůdci,
Neklane ?

NEKLAN.

Giž negmenug se wůdcem!
Udatenstwj lidu gako pewným,
Nepřekotným slaupem důwěrau ge
K wůdci swému opřeno, a bez nj
Gen co slabý rákos na wětru se
Haupá. W tebe nelze důwěřowati —
Zbory Pražan nepowedeš k bitwě!

ČESTMJR

(s diwokau hořkostj se zasměge).

Dobře, dobře — maudrý saudce, ha, ha!
Pauhé zdánj, ženské slowo, slabý
Stjn — což dále potřeba, bys muže
Odmrštil a silné pozbawil se
Podpory! Ay, tedy sám si hádku
S Luckým strýcem wyrowney, a s mečem
W ruce meznjky swé opatrug. Gá
Při takowém řádu po wyřknutj
Sprawedliwém nedychtjm a z winy
Očisťowati se nebudu. Tjm
Genom Praze newinu swau wtisknu
Do očj, že mezi zbory gako
Wogjn sprostý zbraň swau powznesu a
Okáži, gak zrádce boguge.

LID.

Zrádce nesmj s námi bogowati!

WOGMJR.

Ani zadnj w zborech nesmj Čestmjr
Prodléwati, aby podezřenj
Strachem netjžilo naše ramena!

ČESTMJR.

To gsi na omylu, wládyko, a
Na toho se podjwám, kdo tento

Meč mi z ruky wymkne, aneb aby
W bitwu nešel zamezj. Geť ještě
Čestmjr Čestmjrem, a neymenšjho
Z národu by knjže sám i maudřj
Lopotowé z řadů bogechtiwých
Wyháněti nesměli, kde i to
Rámě neymenšj dle sjly k zisku
Obecnjmu wěrně přispěge!

NEKLAN

(wjc a wjce popauzen).

To by nesměl učiniti s neymenšjm,
Ale s neyhoršjm a — s tebau! Či-li
Obnaženým mečem práwa swého
Přede mnau chceš zastáwati? Tolik
Úcty k pánu swému naučil tě
Mjti Wlastislaw? — Slyš poslednj mé
Slowo: Dráže musjm lidu swého
Přánj wážiti, než podezřelé
Sliby zpronewěřilců. Mé zbory
Tebe nechtj mezi sebau trpěti;
Žádný muž se k tobě swazkem přjzně
Nepautá: gsi tedy wšaké práce,
Wšeho slibu w kragi Pražském prost.
Wrať se k Lučanům a ctnosti gedné
Dřjwe tam se přiuč, nežli opět
Ginde rámě zadáš ke službám — to
Mysljm: wěrnosti! Giž gdi, a kroků
Swých dél nestaw na Wyšehradě; gsi
Z něho wylaučen — a
Kletba s gistau smrtj tebe zachwátj,
Gestli se kdy krok twůg k Praze nawrátj!

(Odcházj — *lopotowé* za njm).

LID.

Sláwa Neklanu — buď kletba zrádci!

ČESTMJR.

Prokleta buď žjla, gežto meč kdy
K bogi pozdwihnauti pomohla!
Prokleta buď krůpěg krwe, gežto
Žjlu sesjlila — prokleta buď
Každá myšlénka, genž o sláwě a
Lásce hlawu, krew a srdce pronikla!

(Šlápne na meč a zlomj geg.)

Děckau hřičku — berlu pro pastýře
Z tebe, ošemetný prute, udělám.

WOGMJR

(se nawrátj).

Neslyšel gsi wůli knjžecj?
Ustup z Wyšehradu! Přjtomnostj
Twau se kazj powětřj!

ČESTMJR.

Ó pleseyte —
Pleseyte a rykem naplňugte
Nebesa, že na Čestmjru kausek
Hrdinský gste wywedli! Ha, ha, ha!

(*Častawě*).

Dobřes předpowěděla, že láska
Pomstu wykrmj — tys prawdoústá
Wěštkyně a milugjcj milenka! —
Pryč — pryč ode mne! a žádný na mne
Nehleď — nechci tomu; oči waše
Plamenné gsau černých běsů zraky,
Mně pak swjtj hwězdy milostné —

(S diwokým smjchem.)

Sláwa má a láska!

(Pádj pryč.)

ČASTAWA

(genž tu napořád w náramném bogi citůw bez pohnutj těla stála, zkřikne nynj gako we smrtelné auzkosti).

Čestmjre! —

Běda mně! — Gá zhynu!

(Kwapila za njm, padne ale bolestj překonána we mdlobách *Wogmjrowi* do náručj.)

LID.

Zkáza zrádcům!

Sláwa Neklanu!

Gednánj čtwrté.

Malé, skalami obklopené údolj. W zadu widěti tmawau geskyni. Rannj šero.

Wýstup prwnj.

ČESTMJR *přigde. Pak* BOHUŠE.

ČESTMJR.

Zahaliž mě, šedorauché gitro,
Zahaliž mau hanbu i můg žal!
Zhrozilby se gasný den mé hnusné
Twářnosti a wywrhnul mě gako
Twora przn̄jcjho z řjše přjrody. — Ó,
Sláwo — lásko má! Wy swětla bludná
Nade hlawau zemských pautnjkůw!
Za wámi gsem kráčel, zraky mage
Pozdwiženy k wysostem, a noha
Sklauzla w propast bezednau! Ó, kde gste
Nynj s twářj lichotiwau, abych
Wůdce našel z těchto temnostj!

HLAS BOHUŠIN.

Čestmjre!

ČESTMJR.

Wj sowa o mé potúlce?

BOHUŠE

(wystaupj z geskyně).

Čestmjre!

Čestmjr.

Ha, tamto z rannjch mrákot
Lidské tělo wywstáwá !

Bohuše.

Slyš, Pražský
Wogewodo u wyhnanstwj !

Čestmjr.

Běda !
Pustiny giž wědj o mé nehodě.
Kdo tu wolá ?

Bohuše.

Služka bohůw, genž tě
Ke mně přiwedli. Pogď bljže !

Čestmjr.

Chceš mě
Trestem poděsiti, aneb knihu
Budaucnosti otewřjti přede mnau ?
Ničeho se nelekám ! Co zlj neb
Dobřj bohowé giž na mau hlawu
Seslali, i wšechen trest i hrůzu
Překonalo. Na wšecko gsem odhodlán !
(Rychlým krokem za *Bohušj* do geskyně gde.)

Wýstup druhý.

Wogmjr *se* třemi lopoty *a* Sytek *se* třemi wogjny.
Mlčjce po obau stranách nedaleko geskyně kleknau a potom gednohlasně zwolagj.

Wšickni.

Služebnice bohůw — Bohuše ! Slyš
Bohuše ! Slyš hlasy naše !

Wogmjr.

Praha k tobě wolá před bitwau !

Deset krawic tučných skolil Neklan
Bohům na oběť, by milostiwě
Bděli nad zbranj. Dey sluhům zbožným
Wěštbu prawdiwau !

Bohuše

(z geskyně opět wystaupj a wážným krokem u prostřed mužů gde až ku předu. Hlas gegj ge powýšený, slawný — oko k nebi upnuto).

Tak mnau wám bozi
Zwěstugj: „ge žhaucj den — ge krutý
Bog — ge krwe praud — ge pjseň wjtězná !

Wogmjr.

S námi, ženo bohomilá ?

Bohuše.

Muže
Widjm w rauchu knjžecjm — ge před njm
W krwi tělo knjžecj — ge rozkoš
Po Praze !

Wogmjr.

Ó, djky, djky ! Wlaslaw
Zhyne rukau Neklanowau ?

Bohuše.

Dwa gsau
Reci w řadech Pražských; bljzký — wzdálený !

Sytek.

Genom na Čestmjra nezpomjney !
Zrádce ge to s Luckem we spolku.

Wogmjr.

Bozi nedopustj, aby z nowu
Klamal wjru národa.

Bohuše

(hlasem wysokým).

Gsau reci

Dwa w tom bogi mezi bratřjmi, a
Obau gména gsau dwě gasné hwězdy.

SYTEK.

Gméno Čestmjrowo černé gest.

WOGMJR.

Zakaleno hnusným newděkem.
Proklata buď powěst domácjho
Zrádce! Proklatý buď Čestmjr!

WŠICKNI.

Proklatý buď Čestmjr!

BOHUŠE.

Podiwné gsau bohů mocných cesty,
A gich wůlj padne k Praze wjtězstwj.
Muže widjm w rauchu knjžecjm — a
Než-li den se potká s wečerem, ge
S mužem na bogišti pjseň wjtězná!

WŠICKNI.

Djky, djky — služko bohomilá!
Djky potěšených Pražanů!

(Wážně odcházegj. *Bohuše* dosawad w předu stogj.)

Wýstup třetj.

ČESTMJR *wyběhne z geskyně.*

Potworu mi tedy, Swětowide,
Utwořiž! Dey mjsto těla zradu,
W očjch newěra gj šilhey, w srdci
Newděk ljhni se, a shrbena buď
Kletbau národa, bych podobu swau
Uwiděl.

BOHUŠE.

Geť w moci člowěka se
Podobati bohům.

Čestmjr.

O tom se mi
Také gednau snělo, dokud ještě
Snem se ukágelo srdce chlapcowo.

Bohuše.

Snowé patřj zemi, skutečnost gen
Bohowé z nich twořj.

Čestmjr.

Tomu wěru
Wěřjm rád, neb člowěk by si zlaté
Sny swé wodil na gewo. Ó,
Mně se pěkně o sláwě a lásce
Snjwalo —

(S trpkým úsměchem.)

A tak gsem blázen zwyknul
Na ty sny, že probudiw se nynj
Gako w bludišti widjm na swětě,
Odkud nenj wywáznutj kroku
Lidskému.
Ayta, bozi, genžto ze snů ze wšech
Wytwářjte prawdu gistau, kde a
Kady wede cesta z toho bludiště,
Abych poznal prawý staw a konec swůg !

Bohuše.

Nerauhey se Bohům, ale ptey se
Winy swé.

Čestmjr.

Swé winy ? Prokleta buď
Tedy wraucj moge krew a nebo
Ruka, genž mě žjly horaucj tau
Tekutinau napnula, že wěčnau
Tauhau gako trapnau žjznj duše
Moge hořela.

Bohuše.

Tys nemilowal
Slunce; w pauhé záři slunečnj ses
Kocháwal. Že slunce za mrak zaniklo,
Bez útěchy blaudjš w temnostech.

Čestmjr.

Co
Wěštj tato slowa tagemná? Mluw
K srdci zbauřenému pochopitelně.

Bohuše.

W sláwě milowal gsi sláwu — w lásku
Pro lásku ses potápěl. Tys při swé
Sláwě nepomyslil na oslawu
Národnj, a pro lásku bys wlasti
Blaženost byl hodil do hry. Zisk a
Rozkoš twého srdce byla tauha
Twoge nikdý neukogená.
Mezi kauř a dým gsi duši zakotwil —
Lod' se utrhla a bauřj hnána
Tone po moři.

Čestmjr.

Ba, tone! Propast
Na mne černý gjcen šklebj — ó, kdož
Powj plawci nešťastnému, kdy as
Pewnau zemi dostaupj?

Bohuše.

Až bohům
Na smjřenj články spogjš duše
Rozpadlé.

Čestmjr.

A gak ge spogjm!

Bohuše.

Smrtj!

Čestmjr.

Smrtj ? ! — Smrtj ? ! — Smrtj
W letech mých, an teprwa se w potok
Žiwota chci wrhnauti ? An žjly
Teprwa se mužně napnuly, bych
Pewně udržel, co praudem w náruč
Připlawe ?

Bohuše.

Ge tobě bázeň před smrtj ?

Čestmjr.

Směle gsem gj do očj se djwal,
Dokud sláwa k bogům wábila, a
Celé krage na mne hleděly; wšak
Zahynauti w hanbě, zaniknauti
We tmách — složiti to rameno i
S mečem do hrobu, kde nikdy zbožný
Kročeg pautnjkůw se nestawj — ó,
Nikoli — toť osud třikrát horšj,
Nežli úmrtj !

Bohuše.

Chceš tedy dále
Wleci žiwot w stawu nyněgšjm až
K zdálenému hrobu ?

Čestmjr.

Ne, tak ne ! Než
Bez lásky se potýkat a w hanbě
Zápasiti s wěčným tauženjm, to
Radšj ukončiti dnů těch smutných
Ach, a w osamělých tljti pustinách.
Urowneyte, bozi, pokaženau
Dnů mých směsici, a smrt mi pošlete !

Wýstup čtwrtý.

Č a s t a w a *w oděwu mužském.*

Č a s t a w a.

Oko moge po nábožné bohůw
Služebnici pjlj —

B o h u š e
(gde gj na krok w austrety).
Wjtey Bohuši!
W dobrau hodinu gsi na cestu se
Dala, Wogmjrowa dcero.

Č e s t m j r.
Co že
Řeklas, wěštko bohomilá? Tento
Ginoch —

Č a s t a w a.
Gaký hlas to?

B o h u š e.
Setkánj dwau
Známých zpěwů.

Č a s t a w a
(zkřiknauc u welkém pohnutj *Čestmjrowi* k nohaum se wrhne a kolena mu obgjmá),
Ó, můg Čestmjre!

Č e s t m j r.
Ustaň! Gá tě neznám! Co tu hledáš,
K nowé pomstě zakuklená Lutice?
Nenj geště saud náš wyrownán a
Duše twoge zasycena pádem
Mým a zkázau?

Č a s t a w a.
Ó, nech přelitostnau
Žalobnici swau zde klečjc o twé

Odpuštěnj žebrati — ó, nech ať
Winu swau zde mořem žalných slzj
Umyge a smjřena w twém stjnu
Postogj !

ČESTMJR.

Co počjnáš ? Ty hrdá
S prosbau k wyhnanci se chýljš, ač mu
Wlastnj rukau wěnec pocty s čela
Ztrhalas ?

ČASTAWA

(wzchopj se).

Ó, Čestmjre ! Ty neznáš
Lásku — gakož gá gi nepoznala
Dřjw, tu diwů plnau krotitelku
Hněwu lidského ! I zdálo se mi,
Že tě nenáwidjm — gako autlost
Hrubostj se děsj, gako gemné
Lidumilenstwo si prolévánj
Krwe oškliwj : tak že gsi djwce
Protiwen se nezkušené zdálo ;
Honosilať se tau myšlénkau, že
Tebe snadno z duše wymýtj. Když
Ale hanbau, kletbau ztjžen — a to
Na mau žalobu gsi zaufanliwě
Prchal z Wyšehradu : ach, tu teprw
Poznala gsem, že má láska hněwem
Genom sjly dospěla, a že mi
Bez nj wyschne pramen žiwota.

ČESTMJR.

Litugi tě, ubohá ! Proč ale
Prahu opustilas ? — w tomto šatě ?

ČASTAWA.

A co zbýwalo mi w Praze ? Tam gen

Usauženj, plno těžkých wzdechů,
Předlauhawé zahynutj na mne
Čekalo! Gá wjm wšak, že se kácj
Dnů mých kořen zwyklaný, a kwapem,
Odhodlaně woljm zemřjti! Gen
Tebe geště spatřiti gsem chtěla,
W loktech lásky blaženého, a w tom
Pohledu, s tjm bodem smrtjcjm pak
W otewřený gjcen hrobu skočiti.
Bohuše mi, dáwnoznámá, geště
Radau měla posléz přispěti.

ČESTMJR.

Spatřiti mě chtělas w loktech lásky
Blaženého? Nuž, twá pauť ge zkončena!
Tu mě wiz, a radug se! Mne w lokte
Nepogme giž nikdo, nežli Morana.

ČASTAWA.

Gak že, wládyko? Twau lásku djwka
Nezplatila Žatecká? Tys poznal
Muka srdce nemilowaného? Kletbau
Stjžen, opuštěný, beznadĕgnau
Milost w srdci prahnaucjm — ó, muži
Ubohý! Mně djwce zklamané by
Rozkoš měla wyrůstati z twého
Neštěstj: než láska moge tak ge
Weliká, že hořké slze ronjm
Nad tebau!

BOHUŠE.

Ty nad njm nenařjkey,
Ale nowé štěstj přeg — i bozi
Mu ge dopřegj, a krwj geho
Zwlažj kořen blaženosti národa.

ČESTMJR.

Ha, co prawjš? Mám-li w tuto wěštbu

Wěřiti ? — Ó, slowa krásná ! Z wašich
Zwuků ljbé wane ticho w ňádra
Zbauřená ! Gen wen z těch nuzných těla
Okowů ! Tec krew — leť duše wzhůru
Na perutjch swobody, kde wěnec
Nowý kyne zásluhám ; ať slawně
Dnů mých řada dokoná, a powěst
Usmjřená památce mé slzu
Zaswětj !

ČASTAWA.

Odpusť, odpusť, reku můg ! Že gsem tě
Křiwě zrádcem nazwauc, takto we prach
Ponjžila, z něhož poznowu se
Dotjrati musjš k wysostem.
Rozgitřena byla duše má tjm
Čerwů plným plodem nehodného
Žárlenj a gazyk otráwen !

ČESTMJR.

Ty gsi prawdu mluwila ; gá nebyl
Bez winy, a wěrná twoge láska
Byla zaslauženau žalobau.
Do pláče mi gest, an tebe takto
K srdci winu zklamanau — a gakož
Ty mně odpauštjš, i gá twůg skutek
Smaži z paměti. Nás obau wůlj
Bohůw newywratnau zemský chrámec
Blahosti ge podkopán, a záhy
Sutiny nás pohrobj !

(Obegmutj — přestáwka. Zatjm se úplně rozednilo. W dálce začnau táhlé zwuky rohů zněti.)

BOHUŠE.

Giž wolá
Bohůw hlas !

ČESTMJR.

Ó, genom dnes mě sluchu
Zbawte, bohowé, bych muka dwogj
Nesnášel. Toť prwnj zwuk, co Prahu
Wolá do boge, a wůdce gegj
Wyhnaný zde blaudj mezi skalami!

ČASTAWA.

Nebude wšak blaudit! — Chop se meče.

ČESTMJR.

Zlomeného na Wyšehradě?

ČASTAWA.

Dey
Radu, Bohuše!

BOHUŠE.

Ne po zbrani se
Sháněg, kdo se bohům odewzdáwá
K oběti, a na gich rozkaz ptey se
Pokorně. Teď kráčeg za mnau, Čestmjre!

ČESTMJR
(na rozchodu).

Zdráwa budiž, Wogmjrowa dcero!

ČASTAWA.

Postůg, reku, bohům obětowaný!
Naše draha se giž nerozwětwj.
Gméno mé ge wymazáno z počtu
Žiwota, co tento šat mé audy
Pokryl. Láska obwlékala geg a
Láska tebe doprowodj w něm — až
Do smrti!

ČESTMJR.

Ó, bozi, wy mě těžko
Trescete, že tolik milosti gsem
W chtiwé srdce wtěsnat neuměl a
Drahý poklad rozplýtwal!

(Zwuk rohů opět se ozýwá.)

B o h u š e.

Bozi tebe milugj — w gich swaté
Usauzenj důwěřug. Tu slyš gich
Wolánj! Gen sypký pjsek byly
Kroky twoge k gitru žiwota; dnes
Wěčné skály powstanau z nich na Tursku.
Muže widjm w rauchu knjžecjm — a
W rukau geho spása Prahy ležj —
Pod nohama zkáza Lučanůw! Giž
Důwěrně pogď za mnau, Čestmjre!
Bozi wolagj — i wolá wlast!

(Odcházj – *Čestmjr* s *Častawau* za nj).

Širá, daleká kragina, w zadu pahorek. W předu po straně skalisko.

Wýstup pátý.

Několik okamženj zůstane gewiště prázdné — slyšeti mezi tjm bližšj a bližšj zwuky rohů. Na to B o h u š e *a* Č a s t a w a.

B o h u š e

(oči w onu stranu pewně upjragjc, kde bitwa zwučj).

Bitwa začala — gsau kruté rány
Po wšech končinách! — Ó, dobřj bozi,
Tomu zabraňte a štjtu swého
Neklanowi deyte.

Č a s t a w a.

Tamto zástup —
Gako na autěku z boge cauwá
Krokem zpátečnjm!

B o h u š e.

Ty bohůw ruka
Wede podlé saudu od wěčnosti.
Diwně bozi wyměřugj cesty.

Wýstup šestý.

NEKLAN *raněný podpjrá se o meč;* WOGMJR *a* SYTEK *ho wedau.* Několik wogjnů.

NEKLAN.

Nedey lidu zmalomocnět, Perune!

WOGMJR.

Pohodlné pne se tamto skalisko.
Tam si odpočineš, pane!

BOHUŠE.

Těžkau
Zbrog mu swlekněte!

NEKLAN.

Ha, tys tu ženo
Bohoslužebná? — Gak zněl twůg wýrok
Před bitwau? Mne chápe bázeň, že se
Wěštba twoge nesplnj.

BOHUŠE.

Chceš bohů
Wěčných saudy we lži stjhati a
S nedůwěrau přigjmati slowa
Gich?

NEKLAN.

Gak zněla? — Opakug!

BOHUŠE.

Muž w rauchu
Knjžecjm — a před njm w krwi tělo
Knjžecj.

NEKLAN.

Což aby tělo moge
W krwi utonulo?

BOHUŠE.

W Praze pjseň wjtězná —

Znělo bohůw dálšj wyřknutj, a
Bez tebe gj město plesagjcj
Pěti nebude! Gen rychle těžkau
Zbrog tu swlekni —

WOGMJR.

Wolněg sobě, pane,
Oddechneš.

(Se *Sytkem* brněnj mu snjmá.)

NEKLAN.

Ó ženo bohomilá!
Nowau sjlu z nebes milosrdných
Wypros Neklanu, by nezlořečil
Dnu, když w shnilé mdlobě ležel, an se
O bezpečj lidu geho hrálo
We hře krwawé.

BOHUŠE.

W bohy daufey, oni hledj na tebe!
Přistup, Častawo!

WOGMJR.

Co prawjš? — Dcero!
Ge-li možná?

ČASTAWA.

Nelekey se, otče!
Nekárey swé djtě nešťastné, že
Gako djwka plachá, ostýchawá,
W úzkých mezech zwyků nezůstala.
Přeplněno gesti srdce mé, a
Wogmjrowa dcera w tjsni hradu
Lenit nemůže, když hluky mužůw
W poli šjrém práwo naše hágj.

NEKLAN.

Ay, ty děwo statná, wjtey mužům
Na osudném poli! — Přeg si štěstj,

Otče; také reka tobě s dcerau
Darowali bozi.

BOHUŠE.

Wezmi zbrog, a
W gisté ruce dodey!

ČASTAWA.

Smjm-li slowa
Twoge podlé zdánj swého a dle
Žádosti swé wyložiti?

BOHUŠE.

Wylož!

ČASTAWA.

Djky, djky tobě, pomocnice
Bohem seslaná!

(Odcházj s brněnjm.)

WOGMJR.

Co gest? kam spěcháš,
Djtě?

NEKLAN.

Nech gi, wládyko! Ge w dobrých
Rukau zbrog, i s plnau wjrau w děwu
Spoléhám a w služebnici bohů.
Tělo bez těžkého opnutj se
Snadněg hýbá — chladný wětřjk twáři
Oslazuge bogem zpocenau a
Starostj! — Zde posečkám; wy spěšte
Do boge a každé hnutj zborů,
Šťastné i nešťastné mi oznamte!

(*Sytek* a *wogjnowé* odegdau. — Rohů zwuk bljzko zuj.)

BOHUŠE

(k bogišti hledjc).

Trwá bitwy hněw — a praudy krwe
Barwj pole Turské. Spaste, bohowé!

Wogmjr.

Klesá Praha ? !

Neklan.

Neklesá ! To Čechů
Strážný duch tam w nadwětrné wýši
Milostiwě zabránj, a pohne
Bohůw ramenem, by hanbu swalil
S hlawy národa !

(Mečů třesk a lomoz bitwy slyšeti.)

Wogmjr

(hledě do pole).

Již bitwa hrůzy
Swoge w tuto stranu nese — našich
Sjla gako na autěk se obracj ! !

Neklan

(wzpjnage se na skalisko).

Neobracug se — gá tělem cestu
Zamezjm !

Wogmjr.

Ó zůstaň ! Nerozmnožug
Bolesti.

Neklan.

Znáš wětšjch bolestj, než
Utrpenj srdce knjžecjho,
An se národ w krwi tona s hanbau
Klade do hrobu ? — Ó, ženo, ženo,
Modli se !

Bohuše.

Geť w rukau bohů bitwa;
Oni diwně kroky gegj wedau !

Wýstup sedmý.

Sytek *se zbranj w ruce* — několik bogownjků *s njm.* Čestmjr *a* Častawa. Wogmjr *a* Bohuše, *k nimž i* Častawa *přistaupj, stogj před* Neklanem, *že ho* přjchozj *se* Sytkem *spatřiti nemohau.*

Sytek.

Pomoz, pane! Praha na útěku!

Čestmjr

(rychle wystaupj w *Neklanowu* brněnj).

Kdo zde gektá o útěku?!

Wšickni.

Pomoz, pomoz!

Sytek.

Bázeň chopila se
Pražan tebe newidaucjch, o němž prawj,
Že mu zasljbili bozi gisté
Wjtězstwj.

Čestmjr.

To učinili — a w ně
Důwěra ge silná berla skutků
Člowěčjch. Gsau welcj bohowé — ta
Wjra we mně pewná gest a gasná.
Zmužte se, a trogj na paměti
Měgte: Prahu, Neklana a wjtězstwj!

(Kwapj do boge, *Sytek* s *wogjny* za njm.)

Častawa

(až do prostřed gewiště za njm spěchagjc, tam na kolena klesne, blahostj přemožena).

Djky, dobřj bohowé — a při swém
Reku stůgte!

Neklan.

Čj ta postawa?

Bohuše
(hlasem wysokým).
Muže widjm w rauchu knjžecjm — a
Před njm w krwi tělo knjžecj!

Neklan.
Djky, wěštko prawdoústá! Slawnau
Bohům oběť zapáljm.

Častawa
(se wzchopj a w dálku hledj).
Bog kolem
W kole točj se — ge nowý žiwot
Na Tursku, a nowá sjla mezi
Pražany!

(Bitwy hluk se rozmáhá.)

Neklan.
Dey setrwánj, Ladoni!

Wýstup osmý.

Zadem přižene se s krutými ranami Wlastislaw, *dorážege na* Čestmjra *caufagjcjho.*

Wlastislaw.
Wzdey se, Neklane! Giž pro památku
Otcůw našich milost tobě dám! Buď
Zdráw a poddey se! — Ty powrhugeš
Wlaslawowau milostj? Hleď, abys
W pautech o ni nežebral.

Čestmjr (se naň žene).

Wlastislaw.
Ha, tedy
Padni w lůno Morany, a powěz
Běsům o mých ranách!

(Krutá seč silnými ranami.)

Čestmjr (umdléwage nazpět odskočj, klesá.)

ČASTAWA

(byla se zatjm při *Bohuši* držela, nynj gakby *Čestmjra* tělem ukrýti mohla, k němu letj).

Spaste, bozi!
Wzchop se, reku wogwodo!

WLASTISLAW

(k ráně se rozehnaw — *Častawu* zasáhne; ona se kácj.)

ČESTMJR.

Ha, wrahu!

(Sebraw se rozljcen bog znowu začjná.)

WOGMJR.

Swětowide! Spas mé djtě!

(Běžj k dceři a pochytiw gi w náruč — umjragjcj až ke předu dowleče.)

NEKLAN

(wšemožně se wztýčiw — do prostřed gewiště se dostane.)

Ustaň,
Wrahu!

WLASTISLAW

(wyděšen uskočj).

Ha, co gest to? Hrage se mnau
Černoboh? — Tu geden — druhý Neklan!
Ge to zraků mam — či wýtwor mysli
Bogem znjcené?!

BOHUŠE

(hlasem wysokým).

To posel Morany!

WLASTISLAW

(zuřiwě).

Tedy rozprostři swůg tmawý kljn, a
Wšem nám ustrog lože studené, ty
Černá, neuprosná bohyně!
Praudy wřelé krwe buďte našj.

Cestau ke hrobu, a truchlé zpěwy
O pobitých recjch našj památkau!

ČESTMJR

(naň dorážj; bogugjce oba na zad se ztratj, kdež i ginj zástupowé nynj aneb ustupugj, aneb k předu se ženau, až opět wšickni zmizj.)

WOGMJR.

Dcero! djtě! Otec wolá — uslyš!
Ó, wy bozi sprawedliwj, těžce
Doléháte na mau lebku šediwau!

NEKLAN.

Wzchop se, otče! — Přispěg, Bohuše; snad
Pomoc geště možná.

(*Častawa* s hlubokým wzdechnutjm očj otewře.)

WOGMJR.

Dcero! dcero!

ČASTAWA.

Kde ge Čestmjr?

WOGMJR.

Ó, nech newěrnjka,
Proklatého slibůw rušitele,
Djtě nešťastné — a mysl k otci
Obraceg, zde hynaucjmu w pláči.

ČASTAWA.

Neplač nad dcerau — giž blaženau — a
Nekleg spáse Prahy. Newinen ge
Čestmjr —

NEKLAN.

Co že prawjš, panno nešťastná?

ČASTAWA.

Brzo geho newina co hwězda
Nad národem wzegde — odpusťte mi —
Bozi kynau — w středě gegich s twářj
Usmjřenau rek můg — Čestmjr!

(Umře.)

Wogmjr.

Sečkey, sečkey, djtě! — Ó, ty oči —
Na wěky se zawřely — ta ústa
Oněměla na wěky! — A moge
Oči musj na swau ztrátu hleděti —
Ústa moge o bolestech mluwiti!

(Hřmotné pokřikowánj za scenau.)

Neklan.

Gaké hlasy? Sklánj se giž bitwa
Ku konci, a k Lučanům snad padá
Wjtězstwj? —

(Na kolena klesne.)

Ó nebesa, wy mocná,
Otewřená prosbám nelјčeným,
Slyšte moge wolánj! Gá oběť
Přinesu wám bohatau — i sebe
Sám, i krew, neywřelegšj tauhu
Srdce wlastnjho wám s plným wděkem
Podám na žertwu — gen wjtězstwj mé
Praze deyte — wjtězstwj!

Bohuše.

Slyš bohů
Wyřknutj!

(Za gewištěm gednozborné wolánj:
Praha, Neklan, wjtězstwj!)

Neklan.

Ó djky, djky — nebesa!

Wýstup dewátý.

Sytek (přiběhne).

Kde ge Neklan?

Neklan.

Co mu neseš?

SYTEK.

Bozi
S námi gsau — tys, pane, tu — a w bogi
Twoge podoba ge wjtězem, i
W krwi Wlaslawowě meč swůg zčernila.
Utjkagj Lučané !

BOHUŠE.

Hněw bohů
Wrahy zchwacuge !

NEKLAN.

'Kdo, powěz, ženo
Prawdozwěstná, kdo mi Prahu zachowal ?

Wýstup desátý.

ČESTMJRA *s hlawau obnaženau — na smrt ubledlého bogownjci na oštěpjch přinášegj.* SLAWOŠ *a* LUDĚK *mezi zagatými Lučany.* Weškeré zástupy Neklanowy.

WŠICKNI.

Sláwa Čestmjru !

NEKLAN.

Ha, mám-li sluchu
Wěřiti ? — Tys, reku, zlostnau Prahau
Nepoznaný —

ČESTMJR.

Dey mi ruku, Neklane !
Odpusť w této chwjli poslednj — geť
Praha twá, mau smrtj wjtězná — i
S Kaufjmem ti Žatec podroben. Tu
Máš meč Wlaslawa — a tělo geho
Na bogišti krwácj. Dey těmto
Milost —

(Na *Slawoše* a *Luděka* okazuge.)

Mým i geho přátelům! — Můg
Slawoši, buď zdráw — i s Liběnau!

NEKLAN.

Ó, můg Čestmjre!

WOGMJR

(z bolestj swých nad tělem dceřiným se protrhne).

Kdo wolá Čestmjra?

ČESTMJR.

Wogmjre — můg otče! Kde máš dceru,
Kmete nešťastný? Giž odpusť w tuto
Dobu bohy požehnanau — gegich
Cesty wedly w těžkau zkaušku muže
Křehkého!
Brzy opět spatřjm dceru twau —
Tady geště položte můg popel
Dle té schránky panny rekowné.

(Zmužiw se silau poslednj — dá se dowesti k *Častawě.*)

Wýstup gedenáctý.

RADOWAN *wzadu na pahorku se obgewiw, strůny harfy zwučně probjrá a pěge:*

Co wěnčilo Biwoge sláwau,
Že po wěk to gméno w pjsněch znj?
Láska a bog!

(Den se klonj k wečeru.)

ČESTMJR.

Pěg, ó pěg, ty posle bohů wěčných —
Plyňte zwuky lahodjcj — wy gste
Duši probudily — teď gi na wěk
Ukoneyšegte! —

(Sklesne podlé *Častawy.*)

Má Častawo — ty
Moge slunce — Nynj wyhaslé! Twůg

Ženich — wěren tobě we smrti! — Buď
Zdráwa, Praho má!
Neklane — ty wěrně chraň gi w práwě —
Čestmjr hyne w lásce swé a — sláwě.

(Umře.)

BOHUŠE

(stogje nad mrtwolama — wznešeně).

Utišen ge ducha bog, a bohů
Mjr se kleslým usmjwá! — Toť lidj
Neykrásněgšj cjl, z těch země paut se
Wywinauti ku spasenj národůw.
Wěky widjm zmizeti — a Praha
Stkwj se slawná — slawné gméno Čestmjra!
Bozi mocnj gsau — buď člowěk w pokoře!

(Krokem wážným odcházj prostředkem weškerých zástupů, genž wesměs poklekunwše okem nábožným k nebesům hledj.)

RADOWAN

(opět hrage a zpjwá, prowázen zborem bogownjků).

Switnau hwězdy w temnau stezku —
Dwogjm swětlem w swěta pásky!
Růže zkwetau z gegich lesku,
Wěčné wěnce z boge — z lásky!

(Mezi zpěwem zahořela obloha wečernjmi čerwánky.)

Nynj opona zwolna se spauštj.

1/4 18:- aut

4009174/1

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: March 2007

PreservationTechnologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION
111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

THE HECKMAN BINDERY INC.
BOUND TO PLEASE
MAR 73
N. MANCHESTER,
INDIANA

LIBRARY OF CONGRESS
00023718157